Mihai-Silviu Chirilă

Cine sunt ortodocşii mărturisitori împotriva ecumenismului care țin calea canonică a nepomenirii?

Mihai-Silviu Chirilă

Cine sunt ortodocșii mărturisitori împotriva ecumenismului care țin calea canonică a nepomenirii?

Neamţ
2022

Mihai-Silviu Chirilă este absolvent al Facultăţii de Teologie „Dumitru Stăniloae” din Iaşi şi al Facultăţii de Drept „Simeon Bărnuţiu” din Sibiu. Este proprietarul portalului de teologie ortodoxă *Mărturisirea Ortodoxă*, al canalului YouTube cu acelaşi nume şi al canalelor de Rumble şi Odysee *MSCVideo* şi *Mărturisirea Ortodoxă*. Este autorul a numeroase articole şi studii despre lupta ortodocşilor români împotriva ereziei ecumeniste, în care este implicat activ din iulie 2016, a sute de filme pe aceeaşi temă.

Această carte este tipărită cu sprijinul *Asociaţiei Mărturisitorilor şi Martirilor Ortodocşi din Ţara Beiuşului: Popa Flore din Beiuş, Popa Mihai din Sânmartin şi Găvruţa Petru din Pocala*.

„Rezoluţia din Ianuarie 2018”, programul mărturisirii antiecumeniste prin nepomenirea canonică în România

Documentul „Rezoluţia din Ianuarie 2018” a apărut ca o necesitate la începutul anului 2018, când devenise clar că în rândul mărturisitorilor care se îngrădiseră prin nepomenire de erezia ecumenistă şi de deciziile eretice de la sinodul mincinos din Creta apăruse o puternică tendinţă extremistă, stimulată puternic de către monahul grec Sava Lavriotul, care dorea condamnarea ca eretici a tuturor celor care nu au întrerupt pomenirea ierarhilor ecumenişti şi declararea faptului că toate Bisericile şi toţi ierarhii Bisericii sunt eretici.

Rezoluţia a fost concepută ca un proiect ce urma a fi discutat de către toţi preoţii nepomenitori şi a fost publicată la începutul anului 2018, pentru a fi adusă la cunoştinţa tuturor celor care erau implicaţi în această luptă.

Documentul trasează clar, ca şi Rezoluţia Sinaxei de la Botoşani din 2017, limitele întreruperii pomenirii ierarhilor ecumenişti şi se delimitează de toate tendinţele schismatice ale unora dintre nepomenitori, apărute în a doua jumătate a anului 2017, *fiind documentul fundamental care a marcat despărţirea celor care luptă pe calea corectă canonic a nepomenirii de cei care au înţeles să urmeze o cale extremistă*, a unei pretinse acrivii, care i-a plasat într-o luptă deschisă cu restul Bisericii, în detrimentul luptei contra ereziei.

În ianuarie 2018, proiectul a fost tradus şi adus la cunoştinţă confraţilor de luptă din Grecia, în

cadrul unei vizite pe care câţiva dintre noi am întreprins-o la Pireu, Atena şi Tesalonic, fiind foarte bine receptat de către teologii din Grecia, fiind semnat de către părintele protopresbiter Theodoros Zisis[1] şi asumat de către duhovnicul Sfântului Paisie Aghioritul, părintele Maximos Karavas, care, în Duminica Ortodoxiei din 2018, l-a citit în faţa unei adunări de câteva mii de credincioşi greci, de alţi mari teologi şi duhovnici din Grecia şi din lumea slavă, *fiind cunoscut şi apreciat în întreaga Ortodoxie mărturisitoare contra ecumenismului ca linia corectă a luptei ortodoxe din România contra acestei erezii.*

În mod paradoxal, în timp ce lumea teologică greacă a receptat foarte bine acest document, în România aceia dintre nepomenitori care au adoptat o linie extremistă au semnat un document de dezicere de acesta, iar mulţi dintre cei cu care începuserăm lupta în 2016 abia acum află de existenţa sa. Din relatările unora dintre cei care au semnat acel document, mulţi dintre semnatari nici nu ştiau ce au semnat. Unul dintre ei şi-a retras semnătura.

Proiectul de rezoluţie a fost însuşit şi de către Părintele Vasile Ioviţă, în ianuarie 2018, apoi de către părintele Mihai Cantor, iar ulterior, tacit, de către toţi părinţii care sunt actualmente în comu-

[1] Părintele Theodoros Zisis a semnat documentul, adăugând mesajul: "Sunt întrutotul de acord cu ideile exprimate în rezoluţia fraţilor români, pe care o semnez cu mare bucurie. Protopresbiter-Profesor Theodoros Zisis". Autograful în original îl puteţi găsi pe coperta finală a cărţii.

niune cu noi, pe care i-am văzut la Sinaxa Botoşani II. Îl remarc, în mod deosebit, pe regretatul părinte Petroniu, care a trecut la Domnul în 2019, după ce a sprijinit cu toate puterile calea pe care mergem noi.

La sfârşitul lunii ianuarie 2018, cei ce au respins proiectul de rezoluţie au ţinut o sinaxă la Roman, axată pe condamnarea celor care nu au îmbrăţişat calea propusă de monahul Sava Lavriotul. Adunarea a emis un document în care s-a specificat că, din punctul de vedere al semnatarilor documentului, toţi cei ce nu au întrerupt pomenirea la acel moment sunt eretici, indiferent de stare sau de motivul care i-a determinat să nu o facă, dar că, cu toate acestea, în bisericile lor se sfinţesc Tainele spre osânda lor, acreditând, în mod blasfemator, ideea că Duhul Sfânt sfinţeşte Taine spre osândă, de vreme ce nu există nimeni ortodox în acele comunităţi, fiind toţi eretici, iar Duhul nu sfinţeşte Taine în mod abstract, ştiind că nu există nimeni care să le ia spre mântuire.

După acel moment, drumurile noastre s-au despărţit, cei care au semnat documentul de la Roman urmând un parcurs plin de tulburări, anatemizări reciproce, fărâmiţări, iar noi, semnatarii proiectului de rezoluţie, asumat în anul următor ca „Rezoluţia din Ianuarie 2018”, în cadrul Sinaxei Botoşani II, am continuat calea pe care am pornit în 2016, având grijă să evităm toate capcanele nepomenirii.

Pentru a înţelege toată lumea mai bine cine suntem, se cuvine să facem câteva precizări, care se pot constitui în răspunsuri la cele mai frecvente întrebări cu privire la noi.

Suntem ortodocşi, nu suntem sectari

Una dintre cele mai frecvente acuze ale cititorilor noştri care nu au înţeles această luptă este că am fi „sectari" care au părăsit Biserica Ortodoxă. Faţă de această afirmaţie răspundem exact cum am scris şi în *Rezoluţia de la Botoşani* şi în *Rezoluţia din Ianuarie*[2] că suntem creştini ortodocşi, preoţi, monahi, teologi sau simpli mireni, care am întrerupt pomenirea ierarhilor semnatari ai documentelor eretice din Creta şi luptăm împotriva ecumenismului cu scopul de a-i determina pe ierarhii Bisericii Ortodoxe Române să se lepede de acele documente şi de ecumenism în general.

Frecventăm bisericile unde nu se pomenesc ierarhi eretici şi suntem în comuniune cu toţi ortodocşii care luptă activ şi public contra acestei erezii, cu Bisericile locale care refuză Creta şi ecumenismul (Biserica Ortodoxă Bulgară, Biserica Ortodoxă Georgiană, Arhiepiscopia Sinaiului, Mitropolia Pireului, Mitropolia Nafpaktelor, Mănăstirea Bănceni etc.), cu ierarhii care au făcut mărturisire împotriva ereziei şi cu credincioşii acestora. Suntem deschişi spre colaborare cu toţi credincioşii din Biserica Ortodoxă Română care doresc să lupte contra ecumenismului, fie prin întreruperea pomenirii, fie printr-o mărturisire publică de credinţă antiecumenistă.

[2] https://www.marturisireaortodoxa.ro/rezolutia-de-la-botosani-a-sinaxei-ortodoxe-nationale-din-18-iunie-2018/.

Suntem membri ai Bisericii Ortodoxe Române

Printre acuzaţiile favorite ale autorităţilor bisericeşti la adresa noastră este aceea că, prin întreruperea pomenirii, am fi ieşit în afara Bisericii. Acuza este falsă, deoarece decizia de întrerupere a pomenirii a fost luată în conformitate cu canoanele 31 apostolic, 15 I-II Constantinopol şi 3 sin. III ec., care permit preotului care constată că episcopul său învaţă cu capul descoperit o erezie condamnată de Sfintele Sinoade *sau* Sfinţii Părinţi să întrerupă pomenirea ierarhului înainte ca acesta să fie judecat pentru erezia sa de un sinod, prin aceasta preotul fiind considerat apărător al Bisericii, nu schismatic.

Faptul că întreruperea pomenirii nu se face doar pentru o erezie condamnată deja de către Sfintele Sinoade sau de către cugetarea Sfinţilor Părinţi, ci şi pentru o erezie nouă, cum e cazul ecumenismului, condamnată de către învăţătura sinoadelor ecumenice şi de către cugetarea patristică dintotdeauna, este demonstrat de către canonul 3 al sinodului al III-lea ecumenic, care i-a repus în funcţie pe toţi preoţii caterisiţi de ereticul Nestorie pentru că întrerupseseră pomenirea *înainte de condamnarea sa sau a ereziei sale*, în baza învăţăturii ortodoxe a primelor două sinoade ecumenice şi a cugetării patristice de până atunci.

Caracterul eretic al sinodului din Creta este afirmat de către decizia sinodală a Bisericii Ortodoxe Georgiene, care, în articolul 4 spune că „deciziile sinodului ar fi trebuit să reflecte învăţătura Bisericii Ortodoxe, ceea ce nu este cazul setului de documente adoptat în Creta”. Aceasta este o decizie

sinodală a unei Biserici Ortodoxe locale care afirmă că toate documentele din Creta sunt eretice, adică nu reflectă învăţătura Bisericii. În Ortodoxie, tot ce nu reflectă învăţătura Bisericii este eretic.

Astfel de aprecieri la adresa documentelor din Creta şi/sau a ideilor eretice ecumeniste cuprinse în acestea au făcut şi Biserica Ortodoxă Bulgară, Biserica Ortodoxă Rusă, diverşi mitropoliţi şi episcopi, conducători ai unor mitropolii sau arhiepiscopii, precum: Mitropolitul Serafim al Pireului, Mitropolitul Ieremia de Gortina, Mitropolitul Ierotheu al Nafpaktelor, Arhiepiscopul Damianos al Sinaiului, Mitropolitul Longhin al Bănceniului, 17 episcopi sârbi care au refuzat să semneze documentul 6 din Creta, dintre care unul e noul patriarh al Bisericii Sârbe, teologi de renume mondial precum Profesor Dimitrios Tselenghidis, protopresbiter profesor Theodoros Zisis, monah Serafim Zisis, protopresbiter profesor Anghelos Anghelakopoulos, preot A. Gotsopoulos, Gheronda Gavriil din Sfântul Munte Athos şi mulţi alţii.

Chiar şi în spaţiul românesc, avem exemplul mitropolitului Irineu al Olteniei, care, în lucrarea *Biserica în actualitate sau actualitatea Bisericii*, editată de către Editura Academiei Române în 2018, recunoaşte că „la întrunirea din Creta termenul *Biserică*, ce a fost atribuit şi celorlalţi creştini, nu s-a folosit în sensul său dogmatic, ci s-a folosit impropriu în sensul de comunitate religioasă. Dar fiind vorba de documentele «Sfântului și Marelui Sinod» considerăm că trebuiau totuşi să fie alcătuite cu mai multă atenţie şi responsabilitate. Sintagma *Biserici eterodoxe* este o expresie

contradictorie, confuză şi neavenită... Aşadar, conţinutul documentului intitulat *Relaţiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creştine* este neclar şi nu are perspective, fiind marcat de o ambiguitate care nu îi mulţumeşte nici pe ortodocşi, nici pe «eterodocşi»”[3].

În nota 2206 de la aceeaşi pagină a cărţii, mitropolitul Olteniei consideră că „oricine îşi dă seama că va fi o problemă pentru cei care vor veni după noi, constatând că s-a folosit termenul *Biserică* pentru cei care nu au aceeaşi credinţă cu noi. *Ei vor avea îndreptăţirea justă să constate cu nemulţumire* că acest apelativ s-a folosit mai înainte de către un «Sinod». De aceea, şi pe bună dreptate, se pot ridica unele semne de întrebare împotriva acestui termen atribuit eterodocşilor, *formulare considerată o mare greşeală pentru un text sinodal*... Sintagma *Biserici eterodoxe* cuprinde două contradicţii vizibile”[4] (s.n.).

Mitropolitul Olteniei constată în mod corect că la sinodul din Creta s-a folosit o formulare care este *o mare greşeală pentru un text sinodal*. În Ortodoxie, sinoadele care au formulări foarte greşite sunt considerate „sinoade tâlhăreşti”, iar greşelile lor sunt erezii. Prin urmare, *mitropolitul Olteniei constată pe drept cuvânt că sinodul din Creta, pe care îl numeşte când „întrunirea din Creta”, când „Marele şi Sfântul Sinod”, între ghilimele, a emis o formulă, adică o învăţătură de credinţă eretică.*

[3] Dr Irineu Popa, Mitropolitul Olteniei, *op. cit.*, p. 503.
[4] *Ibidem*.

Mai mult, mitropolitul recunoaşte că *generaţiile viitoare vor avea o îndreptăţire justă să constate cu nemulţumire că sinodul din Creta a greşit, însă nu ne conferă acelaşi drept şi nouă, celor din generaţia actuală, pe care ne numeşte, în altă pagină a cărţii, schismatici, pentru că am făcut şi facem ceea ce creştinii au făcut mereu în istoria Bisericii, când ierarhii cu greşit şi nu şi-au asumat greşeala, ci au persistat în ea: ne-am despărţit de ei.*

De ce tratează mitropolitul cu două măsuri aceeaşi realitate? Pe de o parte, *îl mustră conştiinţa pentru că a semnat acele documente eretice* şi ţine să spună, în nota 2207, că a semnat, însă cu menţiunea: „Cred în singura una, sfântă, sobornicească Biserică Ortodoxă".

Pe de altă parte, rămâne solidar cu cei care au greşit şi nu îşi asumă răspunderea, deoarece este tributar noii viziuni, de sorginte papistă, asupra sinodalităţii, conturată la Creta, care consideră că ierarhii sunt singurii care hotărâsc doctrina Bisericii, eventual la o altă „întrunire" ca cea din Creta[5], iar pleroma nu are niciun cuvânt de spus (vezi art. 22 al documentului *Relaţii cu ansamblul lumii creştine*, în care se spune că oricine se opune deciziilor ierarhiei este un fundamentalist şi trebuie sancţionat).

La această concluzie ne conduce şi pasajul: „După cum ştim, după Sinoadele Ecumenice aveau loc multe întruniri vreme de mai mulţi ani pentru a preciza şi fixa definiţia dogmatică adoptată, tot aşa

[5] *Ibidem*, p. 503.

nădăjduim că vor fi şi alte întruniri în care textele întrunirii din Creta să fie analizate, diferenţiate în anumite puncte şi dezvoltate pentru a primi un acord panortodox", din care aflăm, foarte important, că la Creta s-a dat o „definiţie dogmatică", lucru pe care Patriarhia l-a negat mereu.

Chiar şi mitropolitul, încercând să ţină linia explicaţiei oficiale a Patriarhiei, a spus în textul anterior analizat că termenul „Biserică" nu a fost folosit în sens dogmatic. *Şi atunci, pentru ce ar fi nevoie de alte întruniri care să precizeze şi fixeze definiţii dogmatice, dacă la Creta nu au existat astfel de definiţii?*

Mai aflăm din text şi că mitropolitul se raliază deciziei din octombrie 2016 a Sinodului BOR, care a spus că documentele respective mai trebuie analizate, diferenţiate şi dezvoltate la „sinoade" viitoare, îmbrăţişând inclusiv ideea fără niciun temei că sinoadele ecumenice au făcut adunări de precizare şi fixare a doctrinei stabilite la sinoade, uitând că de fapt *ceea ce trebuie făcut în cazul documentelor din Creta nu este explicarea şi nuanţarea lor, ci corectarea lor, pentru că, dacă ne amintim, în notă mitropolitul a spus că formularea e o mare greşeală teologică, adică o erezie. Cum să spunem că sinoadele ecumenice şi-au corectat ulterior doctrinele?* E o blasfemie contra Duhului Sfânt!

Nu putem ignora şi posibilitatea ca, în adâncuri, mitropolitul să nu fie convins de faptul că „eterodocşii" sunt eretici (în text, îi numeşte pe de o parte „ceilalţi creştini", iar pe de alta, spune că erezia este o înşelare demonică).

Spre deosebire de alţi ierarhi sau chiar Biserici, care s-au delimitat de deciziile din Creta, fără a căuta să le scuze sau să ofere propuneri nerealiste de îndreptare a lor, mitropolitul Irineu acţionează de pe poziţia cuiva mustrat de conştiinţă, dar, altfel, decis să meargă până la capăt alături de cei care au greşit, fără a lua o atitudine clară contra ereziei din Creta şi a ecumenismului în general, chiar dacă pentru a face asta nu îl obligă nimeni să întrerupă pomenirea, ci doar să se dezică public de „sinodul/întrunirea" Creta şi să îşi retragă semnătura de pe acele documente.

Faptul că unii dintre ierarhi sau chiar Bisericile neparticipante nu au întrerupt încă comuniunea cu ierarhii eretici ţine de o strategie a lor de luptă menită să prezerve pacea în Biserică, la nivel de relaţii interortodoxe, în condiţiile unei lumi anticreştine şi ale atacurilor agresive ale patriarhului ecumenist Bartolomeu, dar *nu înseamnă în niciun caz că cei ce au întrerupt pomenirea nu ar fi îndreptăţiţi, conform Sfintelor Canoane, să o facă* (Biserica Ortodoxă Georgiană a ieşit din CMB tocmai ca urmare a acţiunilor foarte serioase ale marilor mănăstiri, care au ameninţat ierarhia cu întreruperea pomenirii). Nu înseamnă nici că toţi cei ce au rămas încă în comuniune cu semnatarii din Creta ar fi, la rândul lor eretici, atât timp cât nu împărtăşesc şi nu promovează ideile eretice ale acelora.

Există o tradiţie a întreruperii pomenirii în Biserică

Canoanele 31 apostolic, 15 I-II, 3 sin. III ec. reflectă o tradiţie a întreruperii pomenirii în Biserica Ortodoxă în situaţii de erezie. Este adevărat că această tradiţie este nouă pentru spaţiul românesc, confruntat pentru prima dată cu o erezie, dar ea există în spaţiul grecesc şi atonit, acolo unde s-au dus marile bătălii pentru apărarea Ortodoxiei de-a lungul secolelor.

Dintre ierarhii, preoţii, monahii şi credincioşii care au întrerupt pomenirea ierarhilor eretici din timpul ereziilor ce au marcat convocarea sfintelor sinoade ecumenice, avem nume ilustre precum: Sfântul Grigore Palama, Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Ghenadie Scholarios, Sfântul Marcu Eugenicul, Sfântul Paisie Aghioritul, preoţii atoniţi din secolul al XIII-lea, credincioşii lor şi multe alte exemple.

Nu îi acuzăm ca eretici pe cei ce încă nu au întrerupt pomenirea

După întreruperea pomenirii ierarhilor care au semnat documentele eretice din Creta de către preoţi din toată ţara, lupta s-a dus unitar, iar mesajul a început să fie perceput din ce în ce mai mult de marea masă a credincioşilor ortodocşi români.

În vara anului 2017, după momentul extraordinar de unitate naţională a mişcării antiecumeniste manifestat prin Sinaxa Naţională Ortodoxă

de la Botoşani, din 18 iunie, au apărut diverse idei centrifuge ale unor preoţi nepomenitori, care, din zel fără discernământ sau din lipsă de pregătire teologică, au produs unele deraieri de la calea corect canonică pe care lupta o urmase până în acel moment.

Cea mai mare astfel de deraiere s-a produs prin acţiunea unui monah venit din Muntele Athos, care i-a învăţat pe adepţii săi că toţi cei ce nu au întrerupt pomenirea ierarhilor eretici sunt la rândul lor eretici. Fundamentându-şi învăţătura pe o relaţie greşită între membrii Bisericii în perioada răspândirii ereziei, înainte de judecarea acesteia de către un sinod ecumenic (vezi mai jos discuţia despre „vasele comunicante"), călugărul atonit afirmă o obligativitate canonică a întreruperii pomenirii ierarhilor eretici, nesprijinită de prevderile canonice în acest sens, acuzându-i pe toţi cei ce încă nu au întrerupt pomenirea că sunt eretici, fie că este vorba despre întregi Biserici, cum ar fi Biserica Bulgară sau Georgiană, de episcopi mărturisitori, precum mitropolitul Longhin de la Bănceni, sau de poporul credincios şi preoţii care încă nu au întrerupt pomenirea din diverse motive, altele decât convingerea propriu-zisă că ecumenismul este bun şi calea de urmat în relaţiile ortodoxe cu ereticii.

Faţă de asemenea poziţionare, argumentată insuficient de către teologi de ocazie cu citate patristice scoase din context, noi, semnatarii „Rezoluţiei din Ianuarie 2018" susţinem distincţia operată de către Sfinţii Părinţi, care deosebesc pe cei ce propovăduiesc erezia deschis de cei ce acceptă părtăşia la erezie din alte motive decât convingerea

eretică. Pe cei dintâi îi considerăm eretici necondamnaţi, pe ceilalţi, nu, *dar îi îndemnăm pe toţi la pocăinţă*, pe primii pentru îmbrăţişarea ereziei, pe cei din urmă pentru laşitatea, nepăsarea sau neştiinţa lor, şi la acţiune concretă şi urgentă de mărturisire a dreptei credinţe împotriva ereziei. Nici pe unii, nici pe alţii nu îi judecăm noi; ne delimităm de cei ce au gândire eretică, încercăm să îi convingem să lupte pe cei ce nu sunt eretici în cuget.

Pe cei ce susţin această cale extremistă a acuzării tuturor ca eretici, contrar deciziilor Sfintelor Sinoade şi a cugetării patristice, îi considerăm căzuţi într-o tendinţă schismatică. Ne delimităm de ei, dar nu îi judecăm, lăsând judecata lor în seama Bisericii.

Nu avem pretenţia că suntem singurii nepomenitori sau luptători antiecumenişti din România. Avem însă dorinţa de a fi printre aceia care ţin calea corectă teologic a luptei antiecumeniste. *Avem o metodă inedită de a ne verifica în practică dacă suntem pe calea cea corectă: considerăm că atât timp cât Patriarhia Română ne acuză că suntem schismatici, iar cei cu care am început această luptă ne acuză că suntem eretici pentru că nu acceptăm extremismul lor, de fapt suntem pe calea cea împărătească a Sfinţilor Părinţi, lucru pentru care dăm slavă bunului Dumnezeu, rugându-ne să îi aducă pe calea cea corectă pe toţi ortodocşii din lume.*

Nu contestăm Harul şi Sfintele Taine ale preoţilor pomenitori

Conform Sfintelor Canoane şi cugetării patristice, considerăm că până la judecarea sinodală a episcopilor căzuţi în erezie Tainele ce se săvârşesc în Biserică sunt valide, iar Harul este lucrător pentru mântuirea celor ce nu se ataşează de lucrarea eretică. *Motivul pentru care noi nu mai frecventăm bisericile preoţilor pomenitori nu este acela că i-am considera lipsiţi de har sau preoţie, ci pentru că nu suntem de acord cu atitudinea pe care o au, de acoperire a gravei erezii existente în Biserică la ora actuală.*

Din acest motiv, *refuzăm să primim din mâna sfinţiilor lor Sfintele Taine, nu pentru că nu le-am considera Sfinte Taine, ci pentru că nu suntem de acord să le primim din mâna unor preoţi care îşi trădează vocaţia preoţească şi acceptă, spre a lor osândă, convieţuirea cu erezia, chiar dacă nu îi judecăm noi pentru acest lucru.* Din mâna celor ce sunt vădit eretici refuzăm să primim Sfintele Taine pentru a nu ne osândi împreună cu aceştia.

Respingem „principiul vaselor comunicante"

Acest principiu, preluat prin analogie cu legile fizicii, postulează o relaţie de cauzalitate în privinţa pomenirii între episcopii care se pomenesc unii pe alţii la sfintele slujbe. El operează atunci când există o condamnare sinodală a unei erezii sau a unui episcop eretic, faţă de care restul Bisericii este obligat să nu mai aibă nicio legătură cu acesta

(canoanele 45, 46 apostolic, 3, 5 sin. III ec. ş.a.). În faza de propagare a unei erezii în rândul credincioşilor, înainte de condamnarea acesteia, acest principiu nu este funcţional, iar aplicarea lui produce rătăciri de tip schismatic, ca cele ale stiliştilor sau ale unora dintre cei cu care am plecat la drum la luptă în 2016.

Un exemplu „clasic" de aplicare defectuoasă a acestui principiu este acela potrivit căruia un episcop îl pomeneşte pe mitropolitul său, care îl pomeneşte pe patriarhul său, care, la rândul lui, îl pomeneşte pe patriarhul ecumenic, care, în ultimele decenii, îl pomeneşte pe papa, care, fiind eretic, îi slujeşte lui satana. O astfel de judecată ne duce cu gândul, în mod greşit, la faptul că noi de decenii întregi participăm la liturghii... sataniste, de vreme ce de la preot până la papa de la Roma toţi sunt legaţi prin acest principiu şi s-ar părea că toţi slujesc satanei. Or, această idee este absurdă.

„Principiul vaselor comunicante" va putea fi aplicat după momentul în care un sinod îi va judeca, îi va chema la pocăinţă şi îi va condamna pe cei ce susţin erezia ecumenistă, stabilind restului Bisericii că *de acum înainte*, nu *de acum înapoi*, nimeni să nu mai aibă legătură cu cei condamnaţi, sub pedeapsa canonică a caterisirii, respectiv afurisirii. Până atunci operează modul în care sfintele sinoade şi Sfinţii Părinţi au luptat contra ereziei.

Nu îi necinstim pe ierarhi, dar ne detaşăm de erezia lor

În toată activitatea noastră avem grijă mare să nu cădem în schismă prin necinstirea ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române. În toate luările noastre de poziţie noi am fost foarte atenţi să nu îi batjocorim pe ierarhii Bisericii noastre. Le reproşăm greşelile săvârşite în Creta, scoatem în evidenţă gravele consecinţe ale acestor greşeli, dar nu îi batjocorim, nu condamnăm greşelile lor omeneşti, conştienţi fiind că, până la o eventuală condamnare a lor sinodală, ei continuă să fie episcopii din scaunele episcopale pe care le ocupă, chiar dacă, conform canonului 15 I-II Constantinopol, ei sunt „minciunoepiscopi şi minciunoînvăţători", adică nu mai pot fi ascultaţi şi urmaţi pe perioada în care învaţă erezia cu capul descoperit, adică în mod public.

Ne detaşăm de toate acţiunile necugetate ale celor care îşi închipuie că prin oprirea pomenirii îşi pot permite să îi batjocorească pe episcopii Bisericii aşa cum doresc. Considerăm această viziune pătimaşă ca fiind schismatică, ne delimităm de ea, dar lăsăm judecarea acesteia în seama Sfintei Biserici.

Respingem ca nefondată ideea că fără pomenirea ierarhului la liturghie aceasta nu ar avea nicio valoare. Dacă ar fi aşa, nu ar trebui să existe canoanele care permit preoţilor să întrerupă pomenirea ierarhilor căzuţi în erezie. Nu putem să credem că Sfinţii Părinţi au învăţat că se poate opri pomenirea ierarhilor căzuţi, ştiind că prin aceasta nu ar mai exista Sfântă Liturghie. Dimpotrivă, prin nepome-

nirea ereticilor, Sfinţii Părinţi au apărat caracterul ortodox al Sfintei Liturghii.

Respingem ideea că nu avem dreptul să luăm atitudine contra ereziei ierarhilor. Toată tradiţia Bisericii ne arată că atunci când ierarhul e eretic, erezia lui trebuie demascată de oricine, fără ca prin acest lucru credinciosul sau clericul care o demască să păcătuiască sau să cadă în judecarea ierarhului, fiind dimpotrivă un mărturisitor al Bisericii şi un ajutor dat chiar ierarhilor înşişi pentru a se îndrepta, dacă au smerenia necesară să recunoască că au greşit.

Nu ne facem altar

Prin întreruperea pomenirii nu ne facem altar, aşa cum avertizează Sfintele Canoane, adică nu ne facem grupări parabisericeşti, nu pomenim ierarhi străini, nu avem nicio afiliere faţă de vreo altă structură bisericească. Rămânem în Biserica Ortodoxă Română, aşteptând ca, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu implicarea poporului ortodox, să ajungem să curăţim Biserica de erezie.

Celor care ne întreabă „pe cine aveţi voi ierarhi, dacă aţi întrerupt pomenirea?”, le răspundem cu cuvintele Părintelui Iustin Pârvu, rostite în cartea *Biserica şi noile erezii* (p. 27): „Ierarhii noştri, când sunt învestiţi în episcopie depun un jurământ cum că se obligă să păzească dreapta credinţă şi cele şapte sinoade ecumenice. Dacă încalcă jurământul, atunci nu mai sunt episcopi, nu se mai supun mai marilor lor, păstorii lor. Dacă ei nu se supun mai-marilor lor, adică Sfinţilor Părinţi, cum să ne

pretindă nouă ascultare? Noi nu ascultăm de furi, ci de glasul Bisericii, care vorbeşte prin Sfinţii Părinţi, nu prin minţi îmbătate de mitre aurite din capul lor".

Prin urmare, în perioada în care episcopii noştri se fac învăţători ai unor erezii, noi ascultăm de glasul Bisericii, care ne vorbeşte prin Sfinţii Părinţi, adică prin cugetarea acestora şi prin deciziile lor de la sinoadele ecumenice şi locale.

Din punct de vedere strict administrativ, ierarhul nostru este ierarhul locului, dar, cât timp propovăduieşte erezia cu capul descoperit şi nu ne mai poate fi conducător şi învăţător, Conducător şi Învăţător ne este Hristos Însuşi, cu Sfânta Sa Biserică, cu Sfinţii Săi Părinţi ai Bisericii, cu Sfintele Sale Sinoade Ecumenice, cu Sfintele Sale Canoane.

Ierarhul nostru este Acela care le-a fost Ierarh şi Sfinţilor din istorie: Sfântului Grigore Palama, Sfântului Paisie, Sfântului Maxim, preoţilor din vremea lui Nestorie, a iconoclasmului etc.

Preoţii caterisiţi merită cinstirea ca apărători ai Bisericii

Începând din ianuarie 2017, ierarhii BOR au trecut la caterisirea preoţilor care au întrerupt pomenirea lor la slujbe. Toţi preoţii care şi-au asumat cu curaj lupta în mod public au fost caterisiţi, deşi canonul 15 I-II interzice episcopului să-l caterisească pe preotul mărturisitor, iar canonul 3 al sinodului al III-lea ecumenic îi repune în funcţie pe preoţii care au fost caterisiţi pe nedrept de către episcopi eretici, pentru mărturisirea lor.

Pe parcursul proceselor pe care le-au suportat, numeroşi părinţi nepomenitori au atras atenţia că, încălcând canoanele Bisericii, episcopii ecumenişti au încălcat toate procedurile de judecată bisericească şi şi-au judecat propriile cauze, de către tribunale bisericeşti aservite, fără a permite acestor preoţi să se apere corespunzător. Caterisirile pronunţate împotriva lor, lovite de nulitate din prisma canonului 3 sin. III ec. şi 8 sin. III ec. (care postulează că orice decizie contrară sfintelor sinoade este nulă), sunt nule şi din perspectiva procedurală juridică bisericească, preoţii nepomenitori caterisiţi putând să îşi exercite activitatea în continuare în liniște (așa cum au făcut sfinţi precum Sfântul Grigore Palama, de exemplu).

La momentul la care au fost caterisiţi, preoţii nepomenitori erau mărturisitori ai Ortodoxiei împotriva ecumenismului, iar caterisirile lor au fost nule de drept şi inoperante. Faptul că unii au căzut ulterior în tot felul de înşelări (grupul preotului Ioan Miron, care este neostilist, grupul monahului Sava Lavriotul, care practică un extremism schismatic etc.) îi face pasibili de a fi consideraţi schismatici, dar judecarea lor aparţine Bisericii, atunci când Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române va reveni la Ortodoxie, prin lepădarea de erezia ecumenistă, pe care o îmbrăţişează din păcate în acest moment.

Frământările interne sunt inerente luptei

Există o stare de tulburare în rândul creştinilor ortodocşi, mai ales a celor nepomenitori, care dezavuează faptul că mişcarea antiecumenistă este consumată de anumite frământări interne în ultima perioadă. Cum era şi firesc, asemenea frământări sunt inerente luptei pe care o ducem. Cei ce credeau că după întreruperea pomenirii totul va fi roz, iar îngerii din ceruri vor cânta împreună cu noi pentru atitudinea noastră antiecumenistă, s-au înşelat şi au căzut într-o gravă formă de mândrie.

Forţele demonice s-au mobilizat şi au reuşit să facă dezbinările lor, peste care noi trebuie să trecem şi să ne continuăm lupta, indiferent de cât de puţini vom mai rămâne pe calea cea dreaptă[6].

Există un fel de aşteptare a reinstaurării unei unităţi la nivelul luptei antiecumeniste. Aceasta nu poate fi acceptată cu preţul căderii tuturor în vreo rătăcire. Unul dintre părinţii grupului nostru a spus la un moment dat că semnatarii „Rezoluţiei din Ianuarie 2018" suntem cei ce am mai rămas de la Botoşani în această luptă. Lupta va continua cu cei ce rămân în ea, sperând că Dumnezeu îi va aduce alături de noi pe toţi cei ce au o cugetare patristică corectă.

Deplângem faptul că pe portalul nostru *Mărturisirea Ortodoxă* trebuie să mai fie citite şi articole polemice cu cei ce au ales calea urii şi a dezbinării, dar considerăm că este de datoria noastră să informăm poporul credincios cu privire la riscurile pe

[6] https://www.youtube.com/watch?v=DscjhHil-Fc.

care le comportă asocierea cu cei ce practică extremismul de tip schismatic.

Este momentul acum!

Mulţi dintre credincioşii ortodocşi care citesc articolele noastre sau află despre noi spun că nu este momentul întreruperii pomenirii, pentru că la Creta nu s-a întâmplat ceva grav, că nu s-a schimbat nimic, că nu s-a ajuns la „potirul comun".

Acestora le răspundem că, într-adevăr, nu este momentul acum pentru întreruperea pomenirii ierarhilor eretici. Momentul trebuia să fie în 1961, când Biserica strămoşească a intrat în Consiliul Mondial al Bisericilor, iar ierarhii noştri au început compromisurile dogmatice, canonice şi morale cu ereticii.

Circulă informaţia că în 2025, cu prilejul aniversării a 1700 de ani de la Sinodul de la Niceea ar exista planul unirii Ortodoxiei cu ereziile papistaşă şi protestantă. Ce vor face atunci cei care au considerat că nu e momentul în 2016? Vor face ce am făcut noi atunci sau vor continua să se păcălească că nu e momentul acum?

S-a schimbat totul la Creta

Există unii care consideră că sinodul din Creta nu este periculos, deoarece la Creta nu s-a schimbat nimic din viaţa Bisericii. În realitate, s-a schimbat totul.

S-a schimbat optica Bisericii noastre faţă de eretici. În loc să îi osândească drept eretici, sinodul

ecumenist din Creta i-a considerat parteneri de dialog, numindu-i „cei de aproape sau de departe”, adică cu mai multă sau mai puţină Biserică, ceea ce este complet greşit, de vreme ce în toată istoria Bisericii s-a păstrat un hotar clar între eretici şi ortodocşi, iar în afara Bisericii Ortodoxe nu există creştini, nici Biserică.

S-a schimbat conţinutul mărturisirii de credinţă, chiar dacă forma a rămas aceeaşi. Chiar dacă sinodul ecumenist din Creta a mărturisit că Biserica Ortodoxă este singura Biserică una, sfântă, sobornicească şi apostolească, această mărturisire a fost pusă într-un context ecumenist, în care toţi membrii Consiliului Mondial al Bisericilor se denumesc ca părţi ale Bisericii una, sfântă, sobornicească şi apostolească, pe care luptă să o „reconstruiască” după propriile criterii.

Există ierarhi greci şi români, cum ar fi mitropolitul Nifon al Târgovişte, care afirmă că niciuna dintre Bisericile actuale (inclusiv Biserica Ortodoxă) nu este Biserica una, sfântă, sobornicească şi apostolească, care, chipurile, s-ar fi pierdut la începutul mileniului al II-lea şi pe care se străduie ecumenismul să o „refacă”, după model protestant.

S-au schimbat cărţile de cult. Dau un singur exemplu în acest sens, deşi aş putea da zeci de astfel de exemple. Un bun prieten de-al meu, la origine musulman, a trecut la Ortodoxie, în urmă cu câţiva ani. Pentru că preotul ecumenist care l-a botezat a folosit cartea tipărită de BOR în 2013, din care a scos toate lepădările musulmanilor care vin la Ortodoxie de idolii musulmani, prietenul meu a trăit o vreme în Ortodoxie, după care a avut o ten-

dinţă de revenire la islam. În urmă cu ceva timp, după o adevărată tulburare în familia sa, a acceptat să i se citească acele lepădări de către un preot nepomenitor, iar de atunci a devenit cu adevărat ortodox.

Acest exemplu este referenţial pentru duhul ecumenist al ierarhilor Bisericii, chiar dacă se referă la o schimbare anterioară anului 2016. Să mai vorbim despre cenzurarea slujbelor pe motiv că sunt... antisemite sau xenofobe etc.? Să mai vorbim de acceptarea fără nicio opoziţie a dispoziţiilor UE privitoare la înmormântarea credincioşilor? Să mai vorbim despre faptul că preoţii nu mai înfierează de la Sfântul Altar păcatele grave ale poporului, lăsându-l pe acesta să bălţească în ele? Despre faptul că nu sunt condamnate erezii şi păcate cumplite precum homosexualitatea, feminismul, masoneria, new-agismul, materialismul sau atâtea alte aspecte care se schimbă pe zi ce trece viaţa Bisericii? Despre faptul că au fost interzise Molitvele Sfântului Vasile? Despre faptul că „Marele şi Sfântul Sinod" din Creta e predat studenţilor teologi alături de sfintele sinoade ecumenice?

„Potirul comun"

Există credincioşi care spun că nu a venim vremea să reacţionăm contra ereziei, deoarece încă nu s-a ajuns la „potirul comun". Celor care se înşală astfel le spunem că în canonul 15 I-II este prevăzut că preotul conştiincios poate reacţiona la primele semne ale ereziei ierarhului său, fără a aştepta ca Biserica Ortodoxă să fie cu totul înghiţită de erezie.

Canonul 15 I-II impune condiţia propovăduirii unei învăţături eretice, nu pe aceea a împreună-slujirii cu ereticii, care este de fapt momentul dispariţiei Ortodoxiei.

Cei ce aşteaptă „potirul comun" de fapt propovăduiesc inactivitatea până în momentul în care ar fi prea târziu pentru a mai face ceva. Sfintele Canoane prevăd acţiuni care trebuie întreprinse tocmai pentru a preveni înghiţirea completă a Bisericii de către erezie.

În plus, tuturor acestora patriarhul ecumenist Bartolomeu le-a promis potirul comun ca pe un „vis" asumat al Patriarhiei ecumeniste de la Constantinopol. Acest „vis" urmează, în contextul marii resetări, care şi-a fixat ca bornă a istoriei până la care să câştige controlul asupra lumii anul 2030, să se îndeplinească în anii ce vin.

Credincioşii au datoria morală să ia atitudine

Există opinia că nu se cuvine ca creştinul obişnuit să ia atitudine contra ereziei, că problema este strict de competenţa autorităţilor bisericeşti, singurele chemate că o rezolve. Opinia este eronată, deoarece, în vreme de erezie, este de datoria tuturor credincioşilor, indiferent de starea lor în Biserică (episcopi, preoţi, monahi, simpli credincioşi), să ia atitudine contra ereziei, fie printr-o mărturisire publică contra ereziei, fie prin asumarea întreruperii legăturii cu ierarhul eretic.

Nu suntem „oamenii ruşilor”

Atitudinea noastră faţă de schisma patriarhului ecumenic Bartolomeu în Ucraina i-a determinat pe unii să spună că facem propagandă prorusă, că apărăm „interesele Patriarhiei Moscovei” împotriva Bisericii Ortodoxe Române.

Acestora le spunem că nu avem nicio legătură cu Patriarhia Rusă. Suntem un grup de preoţi, teologi şi credincioşi ortodocşi români, preocupaţi doar de destinul Bisericii Ortodoxe în general şi al celei româneşti în special. Ne respectăm şi ne iubim ţara, dar nu ne interesează jocurile politice la nivel local, regional sau mondial.

Există unii care ne acuză că nu vedem ecumenismul patriarhului Kirill al Rusiei şi că îl acuzăm doar pe patriarhul ecumenic Bartolomeu de ecumenism. Acelora le răspundem că la Sinaxa Naţională Ortodoxă de la Botoşani am avut plăcerea să avem ca invitaţi pe părinţii din Republica Moldova, care au întrerupt comuniunea cu Patriarhul Moscovei Kirill tocmai pentru atitudinea ecumenistă a acestuia. Avem de asemenea relaţii foarte bune cu mitropolitul Longhin de la Bănceni, care, la rândul său, a întrerupt pomenirea patriarhului rus din acelaşi motiv. Prin urmare, sancţionăm derapajele eretice ale patriarhului moscovit, însă şi pe cele eretice şi schismatice ale patriarhului ecumenist de la Constantinopol.

Demersul nostru este unul pur teologic, fără nicio preocupare pentru interesele geostrategice ale diverselor ţări din spaţiul ortodox. Suntem conştienţi că aspiraţiile naţionale ale popoarelor ortodoxe

nu trebuie să se facă cu preţul aruncării în schismă a Bisericilor Ortodoxe locale din diferitele ţări ortodoxe.

Din acest motiv, *considerăm acuzaţiile că suntem promotorii intereselor Moscovei în România ca simple speculaţii fără fond şi manipulări grosolane din partea unui sistem care încearcă să ne discrediteze pentru a-şi ascunde propria vină – aceea de a trăda învăţătura de credinţă ortodoxă a Bisericii.*

Celor care ne acuză că ne opunem aspiraţiilor de autocefalie ale Ucrainei şi astfel sprijinim interesele ruseşti le-am putea răspunde că, susţinând interesele naţionaliste ale Ucrainei, manifestate la nivel bisericesc prin sprijinirea autocefaliei unor grupări religioase schismatice de către patriarhul ecumenist Bartolomeu, *ei sunt de fapt trădătorii intereselor naţionale ale poporului român*, dat fiind faptul că în acest moment aproximativ o treime din teritoriul istoric al Moldovei se află sub dominaţia ucraineană, fără nicio perspectivă reală de a fi readus la patria-mamă. Ne referim aici la nordul Moldovei (Bucovinei), la Ţinutul Herţa, la sudul Basarabiei şi la mare parte din Transnistria (există dovezi istorice că Transnistria până la Bug şi chiar dincolo de acesta este pământ al Moldovei străvechi).

Ne pare rău pentru cei ce gândesc situaţia prin intermediul tubului catodic al televizorului şi se lasă pradă propagandei oficiale, care prezintă Ucraina ca pe un viitor partener UE şi ca pe un stat prieten, în condiţiile în care aceasta are o parte a teritoriului românesc în stăpânirea sa, cedat de către politi-

cienii trădători români în 1996 şi în tratatele ulterioare, care au „ajutat” România să se integreze în UE şi NATO, acţiune ce a adus grava ştirbire a suveranităţii naţionale a poporului român şi niciun beneficiu pentru locuitorii acestei ţări. Cu atât mai puţin pentru cei abandonaţi în ţări ca Ucraina, unde sunt supuşi unei puternice deznaţionalizări.

Ce se întâmplă în Ucraina în zilele noastre, preţul pe care trebuie să îl plătească acest popor pentru atitudinile conducătorilor săi politici şi ai celor religioşi instauraţi şi instigaţi de către Fanar să reprezinte interesele occidentale în acea ţară vorbeşte de la sine despre corectitudinea poziţiei noastre.

Ne rugăm pentru vieţile fraţilor noştri ortodocşi din acel spaţiu!

Mărturisiţi măcar public contra ereziei!

Încheiem această succintă prezentare a activităţii noastre cu mesajul pe care l-am adresat deja celor care au decis că nu este încă momentul să se implice în acţiunea de întrerupere a pomenirii ierarhului. Acelora le-am recomandat să mărturisească măcar Ortodoxia împotriva sinodului mincinos din Creta cu toate ocaziile pe care le au. În ceea ce ne priveşte suntem deschişi să îi sprijinim cu toate resursele de care dispunem.

Considerăm o gravă eroare lipsa de reacţie contra sinodului din Creta şi a ecumenismului, credem că cei ce nu fac nici măcar cea mai mică mărturisire contra acestora îşi adună osândă înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că stau impasibili la

căderea Bisericii noastre în erezie. Nu îi considerăm totuşi eretici de-a valma pentru acest motiv.

Sinaxa Botoşani II

La data de 1 mai 2019 am participat cu toţii la o sinaxă internaţională organizată la Botoşani, prin intermediul căreia am dorit şi sperăm că am şi reuşit să reluăm în forţă lupta contra ecumenismului şi a sinodului ecumenist din Creta. După doi ani de lupte interne între nepomenitori, am simţit nevoia să arătăm poporului luptător contra ereziei şi ierarhiei care o îmbrăţişează că în Biserica noastră opoziţia faţă de Creta şi ecumenism nu a dispărut, ci, dimpotrivă, s-a întărit prin procesul de curăţire de toate elementele extremiste.

Sinaxa a fost organizată de semnatarii „Rezoluţiei din Ianuarie 2018", a avut ca invitaţi speciali pe părintele protopresbiter profesor Theodoros Zisis şi pe părintele Serafim Zisis, şi a realizat, pe de o parte, o delimitare de căderile celor care au întrerupt pomenirea ierarhilor, dar au îmbrăţişat între timp diverse idei schismatice, iar pe de altă parte, o deschidere către cei ce încă nu au luat atitudine contra ereziei, dar ştiu că această erezie reprezintă un pericol pentru viaţa bisericească şi pentru mântuirea sufletelor noastre, pe care îi îndeamnă cu căldură să facă măcar, ca prim pas, o mărturisire publică de delimitare de erezie, prin care să arate lumii că nu agreează erezia ierarhului locului şi a tuturor ierarhilor participanţi în Creta.

Sinaxa Botoşani II a fost probabil singura luare de poziţie ortodoxă din România faţă de

venirea papei Francisc în România, care a avut un aspect prozelit, şi faţă de schisma din Ucraina, fiind şi un moment în care un număr de câteva sute de preoţi şi credincioşi am cerut, printr-o scrisoare deschisă transmisă Patriarhiei, *ieşirea BOR din CMB şi din toate instituţiile ecumeniste*.

Conferinţa Teologică de la Urziceni

După doi ani în care activitatea nu s-a putut desfăşura din pricina începutului dictaturii medicale, mărturisitorii antiecumenişti s-au întâlnit în iulie 2022 într-o conferinţă la Urziceni, dedicată mărturisirii pe care Biserica trebuie să o facă în condiţiile actuale, în care planurile de cucerire ale puterilor globalist-sataniste au fost făcute public şi pot fi văzute de către toată lumea.

Conferinţa s-a axat pe transmiterea câtorva idei foarte importante pentru continuarea luptei pe calea cea bună:

1. Ortodocşii trebuie să mărturisească deschis împotriva înşelării pe care doresc să o aducă în lume conducătorii lumeşti.
2. Ortodocşii trebuie să se pregătească sufleteşte pentru a dobândi mântuirea prin suferinţă, deoarece vremurile sunt foarte potrivnice şi vor deveni şi mai potrivnice.
3. Ortodocşii sunt cei care trebuie să aducă luptei pentru eliberarea popoarelor de dictatura planetară, la care se cuvine să participe, pentru că lupta este contra duşmanilor lui Dumnezeu, adevărul mântuitor al lui Hris-

tos unor popoare care au fost demult descreştinate şi dezumanizate.

4. Experienţa pe care am dobândit-o în anii grei de luptă contra înşelării ecumeniste trebuie să ne ajute pentru a nu cădea în înşelări similare celor pe care le-am evitat în aceşti ani, întrucât pericolul schismei sau al altor rătăciri este la fel de mare şi când ne raportăm la modul în care interpretăm evenimentele pe care le trăim.
5. Ecumenismul este braţul religios al dictaturii mondialiste care se pregăteşte.

Conferinţa a stârnit un viu interes din partea celor care au auzit despre ea sau au văzut-o pe internet, *fiind apreciată ca o primă reacţie corectă din partea membrilor Bisericii Ortodoxe Române la evenimentele pe care le trăim din 2020 încoace*, o reacţie extrem de dorită de poporul ortodox, în condiţiile în care ierarhia ecumenistă s-a aliat (cu o singură excepţie) planului globalist de depopulare şi înrobire a umanităţii dictaturii sataniste, al cărei braţ religios s-a făcut prin aderarea la erezia ecumenistă.

Mihai-Silviu Chirilă,
publicat iniţial în
Mărturisirea Ortodoxă,
27 noiembrie 2018,
adăugit ulterior.

Canonul Sfântului Atanasie cel Mare despre reprimirea celor ce nu s-au făcut părtaşi eresului de bunăvoie

Într-un interviu acordat de către Gheronda Gavriil din Sfântul Munte Athos, pe care îl puteţi citi pe siteul *Mărturisirea Ortodoxă* sub denumirea *Gheronda Gavriil: „Să avem ca punct de referinţă Canonul Sfântului Atanasie cel Mare”*[7], părintele atonit ne invită să avem ca reper al luptei antiecumeniste canonul al treilea al Sfântului Atanasie cel Mare, referitor la reprimirea la Ortodoxie a celor care au fost în împărtăşire cu ereticii arieni.

Gheronda Gavriil invită de cel puţin trei ori la citirea canonului respectiv şi a tâlcuirii date de Sfântul Nicodim Aghioritul. Iată ce spune[8]:

> *Gheronda Gavriil*: Să citiţi Canonul al treilea al Sfântului Atanasie şi să îmi spuneţi ce aţi înţeles. O să vă pun câteva întrebări.
>
> *Pr. Matei*: Desigur.
>
> *Gheronda Gavriil*: Este cineva care e pe patul de moarte şi nu găseşte un preot care să fi întrerupt pomenirea [episcopului cu cuget eretic], ca să se spovedească şi să se împărtăşească. Dacă acesta merge să se spovedească şi să se împărtăşească de la un preot care, chiar dacă îl pomeneşte pe episcopul său [cu cuget eretic], el are cuget ortodox şi mărturiseşte ca papa este

---

[7] https://www.marturisireaortodoxa.ro/gheronda-gavriil-sa-avem-ca-punct-de-referinta-canonul-sfantului-atanasie-cel-mare/.

[8] *Ibidem*.

eretic și că sinodul este eretic, ce răspuns va afla la Judecată?

Pr. Matei: Dacă merge să se spovedească și să ia Sfânta Împărtășanie de la acesta, eu cred că va fi binecuvântat și că va primi răspuns bun în ziua Judecății, fiindcă nu a mers la cineva care propovăduiește erezia „cu capul descoperit", ci a mers la un preot care are cuget ortodox.

Gheronda Gavriil: Așa cred și eu.

[...]

Gheronda Gavriil: Acum, oamenii să nu meargă acolo unde sunt eretici declarați și zic că papa e Biserică și că sinodul este bun și că trebuie să ne unim, acolo e exclus să meargă, nu pot merge acolo. Acolo să nu meargă. Acum, prin iconomie extremă[9], după smerita mea părere – nu știu dacă e de la Dumnezeu aceasta – le spunem oamenilor să meargă la biserici unde slujesc preoți care pomenesc, dar au cuget ortodox și cred că papa este eretic și sinodul este eretic și patriarhul are cuget eretic, dar din diverse motive preotul respectiv se teme că îl caterisește episcopul, are familie, în astfel de cazuri recomand, dar nu știu dacă este de la Dumnezeu aceasta.

---

[9] Noi, mărturisitorii români, am evitat să le spunem direct celor care ne cereau sfatul să meargă la pomenitori, sfătuindu-i să își asculte cugetul și să facă ceea ce le dictează acesta, tocmai pentru că știam că aceasta ar fi o iconomie extremă. *În același timp, suntem conștienți că 10-20 de preoți nu pot deservi 18 milioane de ortodocși români și că nu putem să pretindem unei țări întregi să refuze să mai meargă la biserică sau să vină toți la puținii preoți mărturisitori.*

Pentru uşurarea înţelegerii acestui sfat dat de marele duhovnic atonit, prezentăm textul canonului, aşa cum apare el în *Pidalion*, şi interpretarea dată de *Pidalion*. În *Pidalion* el este al doilea text al Sfântului Atanasie, extras din *Epistola către Rufinian*[10], şi poate fi citit la paginile 590-593, iar în colecţia de canoane a arhidiaconului Ioan N. Floca este canonul al treilea al sfântului alexandrin. Pentru că şi avva Gavriil îl numeşte al treilea canon, probabil avându-l într-o ediţie cu această formulare, vom continua să îl numim şi noi canonul al treilea.

Canonul al treilea al Sfântului Atanasie al Alexandriei este o aducere la cunoştinţă a unei decizii sinodale luate la sinodul local din Alexandria, din 362, prezidat de către Sfântul Atanasie, care a afirmat credinţa dogmatică de la Niceea cu privire la deofiinţimea Fiului cu Tatăl, dar şi a Duhului Sfânt cu celelalte Două Persoane Treimice, şi a decis modul de reprimire în Biserică a celor care se întorceau de la arieni.

Din textul canonului, rezultă că sinodul respectiv are acordul Bisericilor din Grecia, Spania şi Galia.

Prezentăm textul canonului din *Pidalion*, începând din momentul în care se face vorbire despre reprimirea în Biserică a celor ce se întorc de la arieni. Sublinierile din text îmi aparţin, pentru a

[10] Epistola a fost scrisă în jurul anului 370. *Cf.* Nicodim Milaş, *Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe*, vol. 2, partea a doua, Tipografia Diocezană, Arad, 1936, p. 37.

scoate în evidenţă ceea ce ne interesează în acest canon.

> Şi fiindcă cu iubire de bunătate şi bisericeşte (că aceasta iarăşi se cuvine evlaviei tale) ai întrebat pentru cei ce de nevoie au fost târâţi, dar nu s-au stricat întru credinţa cea rea şi ai voit a-ţi scrie eu cele socotite pentru dânşii în Sinoade şi pretutindeni, să ştii, domnul meu preadoritule, că la început, după ce au încetat sila ce se făcea, s-a făcut Sinod, fiind de faţă episcopi de la părţile dinafară. Dar s-a făcut şi la sinliturghisitorii ce locuiesc în Elada. Dar nimic mai puţin şi la cei din Spania şi Galia şi a plăcut ceea ce aici şi pretutindeni (s-a lucrat). Ca cu cei ce au căzut şi au apărat păgânătatea, pocăindu-se adică (dacă s-au pocăit), să ne împărtăşim împreună, dar să nu se dea lor loc în cler. Iar celor ce nu au stăpânit asupra păgânătăţii[11], dar s-au târât pe lângă ea de nevoie şi silă, s-au socotit să li se dea iertare, de a avea şi locul clerului, mai ales că au adus răspundere de crezare. Şi s-a socotit că cu iconomie s-a făcut aceasta. Că au adeverit că nu s-au prefăcut în păgânătate. Dar ca nu cumva aşezându-se oarecare preanecinstitori de Dumnezeu să strice Bisericile, au ales a ajuta silei şi a purta greutatea, mai mult decât a pierde popoarele. Şi aceasta zicând, ni s-a părut că şi nouă cu încredinţare ne zic, pentru că puneau pricină ei pe Aaron, fratele lui Moisi în pustie, că a îngăduit la călcarea poruncii poporului şi că au avut dezvinovăţire, ca nu cumva întorcându-se

[11] Traducerea lui Nicodim Milaş, “celor ce nu şi-au însuşit nelegiuirea”, *ibidem*. Traducerea este preluată şi de către arhid. Ioan N. Floca.

poporul în Egipt să rămână în idolatrie. Că şi se vede a fi binecuvântată. Căci rămânând ei în pustie, pot să înceteze de păgânătate, iar intrând în Egipt, s-ar fi zolit [frecat împreună] şi ar fi crescut întru ei pe păgânătate. Deci pentru aceasta vrednică de iertat s-au făcut către cler. Iar celor ce s-au amăgit şi silă au pătimit, iertare li s-a dat. Acestea şi evlaviei tale arăt, nădăjduind că şi cele socotite la va primi a ta cinstire de Dumnezeu. Şi nu se va osândi o asemenea încetare a celor ce s-au adunat aşa. Binevoieşte dar a se citi acestea preoţimii şi poporului celui de sub tine. Ca şi ei ştiindu-le să nu te prihănească aflându-te aşa către unii ca aceştia. Că lucru necuviincios era a scrie eu, putând evlavia ta a spune şi pe a noastră plecare către dânşii şi toate cele lipsite a le plini. Fie har Domnului, celui ce te-a plinit cu tot cuvântul şi cu toată cunoştinţa. Deci cei ce cu adevărat se căiesc, anatematisească arătat, numind pe socoteala cea rea a lui Evdoxie şi a lui Evzoie. Că hulind ei pe Cuvântul lui Dumnezeu a fi zidire s-au suprascris apărători ai arienescului eres. Şi mărturisească credinţa cea mărturisită de către Părinţi la Niceea, şi nici pe un alt sinod să nu cinstească mai mult decât pe sinodul acesta.

Iată şi tâlcuirea din *Pidalion*:

Epistola aceasta răspunzătoare (de răspuns) a Sfântului, ce o face către Episcopul Rufinian, nu cuprinde pentru cei ce s-au lepădat de Hristos şi au jertfit idolilor. Că pentru aceştia vorbesc sinodul cel de la Ancira şi Sfântul Petru al Alexandriei mai pe larg. Ci vorbeşte pentru cei ce

s-au împărtăşit cu ereticii *arieni*; căci ei s-au împuternicit, fiindcă s-au întâmplat şi împăraţi a fi părtaşi ai eresului lor, şi pe mulţi dreptslăvitori i-au silit să se facă părtaşi eresului lor. Care la urmă s-au căit şi s-au întors la Ortodoxa Biserică. Şi pe aceştia întreabă Rufinian pe marele Atanasie cum trebuie a-i primi. Către care răspunzând Sfântul prin această epistolie, la început arată iubirea cea nemărginită a părinteştii dragostei cea către el, îndemnându-l a-i scrie des. Iar către întrebare întinzându-se zice: Fiindcă întrebi bisericeşte pentru cei ce s-au împărtăşit cu ereticii şi nu au rămas până la sfârşit în eresul lor, ci s-au căit. Să ştii că pentru întrebarea aceasta feluri de sinoade s-au făcut, în deosebite locuri. Şi în Elada, şi în Spania, şi în Galia (însă poate aceasta s-a făcut de împreună slujitorii cei ce locuiesc în Elada, însemnează că, prin scrisorile Sfântului Atanasie s-a arătat arhiereilor hotărârea Sinodului din Alexandria, care este şi mai de crezut; pentru aceea şi Dositei al Ierusalimului, în *Dodecavivlion*, foaia 181, zice că prin scrisori au luat părtaşi ai socotelii acesteia Atanasie pe episcopii Macedoniei şi ai Ahaiei, precum scrie marele Vasile). Şi ceea ce aici s-a hotărât de noi s-a hotărât şi de toţi aceştia. Şi dar zicem că ierosişii câţi nu numai că s-au împărtăşit cu arienii şi au mărturisit că socotesc câte ei socotesc, ci s-au făcut cu dânşii şi apărători ai eresului, încât au îndemnat şi pe alţii de s-au dus la *arianismos*, aceştia întorcându-se la dreptslăvitoarea Biserică se cade să-i primim. Nu însă să-i lăsăm în treapta ierosirii, ci ca pe mireni să îi avem de aici. *Iar acei care iarăşi s-au împărtăşit în eresul acesta, nu cu slobodă socotealã şi de voie, ci de silă şi de strâmtorare,*

s-a socotit de cuviinţă şi iertare a li se da întorcându-se la adevărata Biserică, şi locul clerului iarăşi să-şi aibă. Mai ales că se dezvinovăţesc că nu s-au făcut *părtaşi eresului* chiar (din convingere), ci cu făţărie, şi pentru iconomie, ca nu desăvârşit să fie goniţi de la Biserică, şi în locul lor să se aşeze alţii prea-necinstitori de Dumnezeu şi cu totul să strice pe cei dreptslăvitori. Pentru că au ales mai bine a suferi greutatea lepădării celei de silă decât a se pierde mulţimea dreptslăvitorilor. La care aduc de pildă pe Aaron. Deci pentru această dezvinovăţire şi iconomie s-au iertat unii ca aceştia, să-şi aibă iarăşi soarta lor. Iar mirenilor celor ce s-au amăgit, ori siliţi fiind de eretici s-au împărtăşit eresului lor, li se dă, zice, iertare, căindu-se şi întorcându-se la dreapta slăvire, primindu-se de noi şi iconomisindu-se după canoanele Sfinţilor Părinţi.

La fel de explicită este şi tâlcuirea profesorului Ioan N. Floca[12]:

> Sfântul Atanasie cere să se respecte hotărârile sinoadelor care au dezbătut această chestiune (Spania, Galia, Elada) şi să urmeze calea hotărâtă la sinodul din Alexandria, din 362, ţinut sub preşedinţia sa, unde s-a hotărât ca aceia care au fost siliţi prin violenţă să treacă de partea arienilor, dar care, în fond, după convingerea lor, nu s-au făcut arieni, să fie iertaţi şi să li se permită să rămână în demnitatea treptei ierarhice în care au fost, dar conducătorii şi apărătorii

[12] *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Sibiu, 2005, p. 375.

eresului, dacă se convertesc şi se pocăiesc, de asemenea se pot primi în Biserică, însă nu mai pot face parte din cler.

Analizând această epistolă a Sfântului Atanasie cel Mare, putem trage câteva concluzii:

1. *Diferenţierea între cei ce s-au făcut ereziarhi şi apărători şi propovăduitori ai ereziei şi cei ce au fost siliţi să devină părtaşi eresului şi modul lor de a fi reprimiţi în Biserică sunt stabilite de un sinod local, adică au valoare de lege a Bisericii*, potrivit canonului 1 al sinodului al VII-lea ecumenic, care a recunoscut toate învăţăturile sinoadelor ecumenice şi locale ca normative pentru întreaga Biserică.
2. Situaţia celor care se reprimesc în Biserică de la arianism se referă la aderarea acelora la o erezie condamnată sinodal, dat fiind că sinodul din Alexandria are loc în 362, iar condamnarea arianismului şi a adepţilor săi s-a făcut în 325. Cu atât mai mult se aplică diferenţierea făcută de canon pentru cei ce au fost târâţi într-o erezie încă necondamnată, într-o fază incipientă a acesteia.
3. Sfântul Atanasie acceptă explicaţia episcopului Rufinian care întreba despre cei „ce de nevoie au fost târâţi, dar nu s-au stricat întru credinţa cea rea", *recunoscând existenţa unei categorii de credincioşi care, deşi s-au lepădat de frică sau de silă, de dreapta credinţă, lucru pentru care au nevoie de iertare, pe care le-o şi dă sinodul alexandrin, nu s-au stricat întru credinţa cea rea, adică nu au devenit eretici* (arieni, în cazul

de faţă) în gândire şi nu au propovăduit erezia (arianismul), spre deosebire de cei ce au făcut acest lucru.

4. Sinodul alexandrin îi tratează diferit pe cei ce au devenit propovăduitori ai ereziei din convingere, de cei ce au devenit „părtaşi eresului fără convingere" şi „nu şi-au însuşit nelegiuirea", adică nu au renunţat în inima lor la credinţa cea adevărată, nedevenind eretici. Pe primii îi primeşte în Biserică ca simpli mireni, pe ceilalţi îi primeşte în rangul în care s-au aflat, recunoscându-le arhieria şi preoţia, după pocăinţa necesară (vezi mai jos, epitimiile Sfântului Teodor Studitul pentru cei ce se întorc la credinţă de la erezie).
5. Tâlcuirea canonului arată precis ce trebuie să facă cineva, mai ales păstor fiind, pentru a fi considerat împreună eretic cu cei ce propovăduiesc erezia: „câţi nu numai că s-au împărtăşit cu arienii şi au mărturisit că socotesc câte ei socotesc, ci s-au făcut cu dânşii şi apărători ai eresului, încât au îndemnat şi pe alţii de s-au dus la *arianismos*". Sintetizând: 1. împreună-slujirea cu ereticii, 2. mărturisirea aceleiaşi credinţe ca a acelora, 3. apărarea ereziei şi 4. convingerea şi a altora să devină eretici.
6. Sfântul Atanasie şi sinodul din 362 recunosc că cei ce s-au făcut părtaşi eresului din silă sau făţărie „nu s-au prefăcut în păgânătate", adică nu au devenit eretici, ci au rămas în cuget ortodocşi. Nicodim Milaş traduce această expresie prin „nu şi-au însuşit nelegiuirea".

7. Tâlcuirea canonului din *Pidalion* recunoaşte că mirenii păstoriţi de aceşti preoţi care au aderat formal la arianism sunt „dreptslăvitori”, adică ortodocşi, chiar dacă sunt într-o oarecare măsură afectaţi de această cădere a păstorilor lor (exprimată prin sintagma „cu totul să-i strice pe dreptslăvitori”, care arată că prin această cădere a păstorilor lor, dreptslăvitorii nu sunt într-o stare de normalitate duhovnicească, fiind într-o oarecare măsură stricaţi moral prin acceptarea acestei situaţii, dar nu în aşa măsură încât să nu mai poată fi numiţi dreptslăvitori, adică ortodocşi, ci eretici): „ca nu desăvârşit să fie goniţi de la Biserică, şi în locul lor să se aşeze alţii preanecinstitori de Dumnezeu şi cu totul să strice pe *cei dreptslăvitori*” (s.n.) Despre acest risc al stricării totale a dreptslăvitorilor de către păstori eretici, vorbeşte şi Sfântul Vasile cel Mare, într-o epistolă care se referă chiar la aceeaşi persecuţie din timpul împăratului arian Valens: „Urechile celor simpli au fost amăgite şi obişnuite cu înşelăciunea ereziei. Copiii cei mici din Biserică sunt deprinşi cu învăţăturile stricate – dar ce ar putea face? Botezurile sunt săvârşite de eretici, la fel şi prohodirea celor adormiţi, cercetarea suferinzilor, mângâierea celor întristaţi, sprijinirea celor în necazuri şi ajutorările cele de tot felul, ca şi săvârşirea Sfintelor Taine. Prin toate acestea, se naşte o legătură cu ei în popor şi ajung să fie cu toţi într-un cuget, încât în scurtă vreme, chiar de ni s-ar da o oarecare libertate, nu va mai fi nicio nădejde ca pe cei prinşi în această înşelăciune îndelungată să îi

putem întoarce din nou la cunoştinţa adevărului”[13]).

8. Tâlcuirea acestui canon foloseşte expresia „părtaşi eresului”, adică „părtaşi la erezie”, vorbind exact despre cei ce au fost târâţi în eresul arian fără voia lor.
9. Sfântul Atanasie introduce conceptul de iconomie, arătând că se acceptă prin iconomie reprimirea celor care au aderat al arianism fără a deveni arieni, pentru binele Bisericii şi al turmei, pentru că dacă aceia nu ar fi făcut acest lucru, ar fi existat posibilitatea ca în locul lor să fie aduşi preoţi şi episcopi arieni care să ducă turma în arianism complet.

Despre reprimirea celor care au căzut în părtăşia eresului condamnat vorbeşte şi Sfântul Teodor Studitul, cunoscut pentru acrivia sa. Fiind în situaţia să dea răspunsuri referitoare la cei ce au

---

[13] Arhimandrit Vasilios Papadakis, *Străjerii Ortodoxiei. Luptele monahilor pentru apărarea Ortodoxiei*, ed. cit., p. 63. Traducerea colecţiei PSB a Patriarhiei Române dă următoarea versiune: „Urechile oamenilor simpli au fost amăgite şi obişnuite cu nelegiuirile ereziei. Copiii Bisericii sunt educaţi cu învăţăturile stricate. Ce trebuie să facem? Ereticii botează, dau muribunzilor merindea pentru drumul veşniciei, îi vizitează pe bolnavi, mângâie pe cei în suferinţă şi lipsuri, dau ajutor de tot felul şi împart darul Sfintelor Taine. Prin toate aceste lucruri săvârşite de ei, se naşte în aceste popoare o legătură de armonie cu ei, aşa că în scurtă vreme, chiar de ni s-ar da libertate, n-ar mai fi nicio nădejde ca pe cei prinşi în această îndelungată înşelăciune să-i mai putem întoarce din nou pe calea adevărului” (Sfântul Vasile cel Mare, *Epistole*, Editura Basilica a Patriarhiei Române, Bucureşti 2010, p. 396).

acceptat erezia iconoclastă, condamnată deja sinodal, Sfântul Teodor identifică şase motive pentru „plecarea [în faţa] ereziei”), cărora le corespund şase tipuri distincte de epitimie, pentru cei ce se leapădă de aceasta. Iată cele şase motive[14]:

1. Unii s-au plecat ereziei de bunăvoie, fără să-i silească cineva[15].
2. Alţii în urma bătăilor.
3. Alţii numai prin ameninţare.
4. Alţii fără ameninţări şi chinuri, doar din frică.
5. Alţii ca să nu cadă din ale lor.
6. Unii din neştiinţă.

Pentru recuperarea acestora, Sfântul recomandă abţinerea de la Sfânta Împărtăşanie timp de trei ani, pentru cei ce au acceptat erezia de bună voie, trei pentru cei ce au cedat bătăilor, doi pentru cei ce au cedat ameninţărilor, fricii sau comodităţii, şi un an, pentru cei neştiutori. Celor căzuţi dintre preoţi, Sfântul le recomandă repunerea în tagma preoţească, dacă încetează să se mai împărtăşească din tainele necredincioşilor, iar dacă au semnat o adeziune faţă de erezie să fie opriţi de la slujire, până când un sinod ortodox va decide dacă sunt vrednici să mai fie preoţi. Situaţia preotului este discutată şi în *Epistola către Macarie egumenul*.

---

[14] Sfântul Teodor Studitul, Scrisoarea 393, *Sfinţilor mei părinţi duhovniceşti, care sunt alungaţi pentru Domnul, Teodor, cel mai mic preot şi egumen al celor din Studion, bucuraţi-vă în Domnul*, ed. cit., p. 121.

[15] Adică au devenit prin părtăşia de bunăvoie, din convingere, eretici, acceptând învăţătura eretică şi crezând în ea.

Prin textul său cu valoare de canon, recunoscut de Biserică drept normativ pentru toţi, *Sfântul Atanasie desfiinţează toate acuzaţiile aduse nouă că am fi inventat „părtăşia la erezie”*[16]*, când de fapt nu am făcut decât să aplicăm acest canon al Bisericii*, şi avertizează cu privire la aplicarea oarbă a acriviei, într-o manieră pietistă, fără nicio înţelepciune şi considerare a situaţiei existente la ora actuală în Biserică, cu consecinţele foarte grave ale îndepărtării de Biserică a „acriviştilor”, sau „patristicilor”, cum le place să se alinte, şi ale îndepărtării poporului dreptslăvitor de lupta care se duce contra ereziei. Chiar dacă evlavia ne îndeamnă să fim intransigenţi cu cei care refuză să ia atitudine clară contra ereziei, nu putem face mai mult decât au făcut Sfinţii Părinţi sau au statornicit sinoadele Bisericii, fără a risca să cădem în afara acesteia,

[16] Ideea că vreunul dintre noi ar afirma sau ar crede că între Ortodoxie şi erezie ar exista o a treia stare intermediară este o manipulare impusă în rândul nepomenitorilor extremişti de către cei ce s-au despărţit de noi în 2018. Ea se bazează pe incapacitatea intelectuală a acestora, atât a celor care au iniţiat-o, cât şi a celor care au acceptat-o şi o promovează până astăzi, de a înţelege cele pe care le afirmă canonul Sfântului Atanasie, pe care l-am analizat în acest text, şi pe o gravă confuzie între situaţia Bisericii în perioada propovăduirii unei erezii, când, deşi adevărul de credinţă rămâne mereu acelaşi, raportarea poporului credincios la dinamica acţiunii ereziei în Biserică nu poate fi judecată după criteriile radicale care au fost aplicate la Roman, în 2018 (care au produs afirmaţia că toţi cei care nu au întrerupt pomenirea sunt eretici, dar au Taine spre osândă), ci după acelea expuse de lectura canonului alexandrin, şi situaţia generală a Bisericii, când distincţia dintre dreptcredincioşi şi eretici este clară şi neechivocă.

după cum ne avertizează Sfântul Teodor Studitul: „Dar nu trebuie mai mult iscodit şi cercetat dacă cineva a mâncat cu cel ce a mâncat împreună cu un eretic şi altul cu acesta, căci atunci, *dacă mergem aşa cu înlănţuirea, trebuie să ne despărţim de toţi.* Iar acest lucru este al celor ce-şi iubesc voia proprie, iar nu al sfinţilor. Până la acesta [la cel ce mănâncă cu ereticii] rămâi şi nu trece mai departe. Nu cumva din neştiinţă [sfinţii] nu au cercetat şi nu ne-au vestit nouă acestea? Nicidecum. De aceea, nu te lupta să treci dincolo de hotarele pe care le-au pus Părinţii noştri”[17] (s.n.).

Nepomenirea este o formă de luptă de pionierat în România, motiv pentru care ea trebuie făcută strict în limite canonice, pentru ca generaţiile viitoare să poată învăţa din experienţa noastră ce trebuie să facă dacă se vor confrunta cu situaţii similare.

Din acest motiv, nu ne putem permite nicio cădere în ideologii de tip schismatic. *După cum se vede, din documentele pe care le publicăm în continuare, şi noi am învăţat treptat diverse aspecte ale acestei lupte, în funcţie de provocările cu care ne-am confruntat în aceşti ani.*

Mihai-Silviu Chirilă
Mărturisirea Ortodoxă
22 octombrie 2018

---

[17] Sfântul Teodor Studitul, *Scrisoarea 49. Fiului Navcratie*, în ed. cit., p. 60. Avem în aceste cuvinte o condamnare clară de către Sfântul Teodor a „vaselor comunicante.”

Rezoluţia de la Botoşani împotriva ecumenismului şi a pseudosinodului din Creta

În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!

Noi, clericii, monahii şi credincioşii ortodocşi care ne opunem ecumenismului, reuniţi în Duminica Sfinţilor Români în Sinaxa naţională a clericilor, monahilor şi credincioşilor care au întrerupt pomenirea ierarhilor părtaşi ai adunării din Creta, din dorinţa de a păstra neschimbată Sfânta Credinţă Ortodoxă, pe care am primit-o din generaţie în generaţie de la Hristos, prin Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi în Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, pe care au apărat-o cu preţul vieţii toţi mărturisitorii ortodocşi de-a lungul istoriei:

1. Condamnăm ecumenismul ca erezie a tuturor ereziilor, care, prin tăgăduirea unităţii Bisericii, are ca scop ştergerea hotarului dintre Ortodoxie şi ereziile de inspiraţie creştină, celelalte religii monoteiste şi cele păgâne şi realizarea unei uniuni religioase sincretiste între acestea, pe baza unui minimalism dogmatic şi a unei pretinse „unităţi în diversitate”; cerem Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să condamne definitiv şi irevocabil ecumenismul ca erezie şi toate practicile ecumeniste ca eretice.
2. Condamnăm, ca autoare a ecumenismului şi a tuturor ideologiilor globaliste, francmasoneria, osândită de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prin Temeiul 785 din 11 martie 1937, aflat în vigoare şi în prezent, ca organizaţie anticreştină şi religie păgână;

recomandăm tuturor ierarhilor, clericilor şi poporului credincios ortodox să nu aibă nicio legătură cu aceasta, după cum hotărăşte decizia Sfântului Sinod din 1937.

3. Condamnăm „Consiliul Mondial al Bisericilor", „Conferinţa Bisericilor Europene", toate formele de organizare ecumenistă la nivel mondial, regional, naţional sau local ca organizaţii eretice sincretiste şi toate practicile spirituale greşite inspirate din implicarea ortodocşilor în mişcarea ecumenistă; cerem Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să dezafilieze Biserica Ortodoxă Română de la toate aceste organizaţii, să întrerupă participarea la toate nivelurile de reprezentare în toate activităţile ecumeniste: adunări generale CMB sau CBE, acorduri teologice, comisii teologice, rugăciuni comune etc.
4. Condamnăm aşa-numitul „Sfânt şi Mare Sinod din Creta" (iunie 2016) ca adunare eretică, respingem toate documentele sale, pe motiv că legiferează ecumenismul ca doctrină eclesiologică şi politică misionară în Biserica Ortodoxă, recunosc un statut eclesial ereziilor, distrug principiul unanimităţii ca regulă de validare a unui sinod, aprobă căsătoriile mixte; cerem Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să le reanalizeze şi să le respingă în bloc.
5. Anunţăm că, în baza canoanelor 31 Apostolic, 15 I-II, 3 Sin. III Ec., ne-am îngrădit de erezia ecumenismului prin întreruperea pomenirii la sfintele slujbe a ierarhilor care au semnat direct hotărârile adunării din Creta, dar şi a celor care

le-au acceptat tacit, prin participarea la şedinţa Sfântului Sinod din 28-29 octombrie 2016 sau prin necondamnare publică a acestora; nepomenirea va continua până când ierarhii se vor dezice, în mod public, la nivel de Sfânt Sinod, sau în mod personal, de aceste hotărâri, rezervându-ne dreptul de a o relua ori de câte ori aceştia vor angaja Biserica în orice fel de acţiune ecumenistă de genul celor condamnate în articolele 1, 3, 4, care să împlinească condiţiile cerute de canoanele invocate în acest articol pentru întreruperea pomenirii episcopului propovăduitor al ereziei.

6. Urmând celor spuse de Sfântul Maxim Mărturisitorul, îi îndemnăm, îi susţinem şi îi aşteptăm pe toţi preoţii (mai ales pe cei ce mărturisesc deschis împotriva adunării din Creta, dar nu au întrerupt încă pomenirea), ca, în baza Sfintelor Canoane menţionate în articolul 5 şi a practicii Sfinţilor Părinţi în astfel de situaţii, să întrerupă pomenirea ierarhilor care nu se dezic public de hotărârile adunării din Creta şi să se ralieze cererilor către Sfântul Sinod referitoare la ecumenism, formulate în articolele 1,3,4.
7. Recomandăm credincioşilor care, după o temeinică informare cu privire la hotărârile eretice ale adunării din Creta şi la poziţia Sfintelor Sinoade şi a Sfinţilor Părinţi faţă de acele rătăciri ecumeniste, decid să întrerupă comuniunea bisericească cu ierarhii părtaşi la ecumenismul legiferat de adunarea din Creta, să frecventeze bisericile preoţilor care au întrerupt pomenirea, iar în duhul smereniei şi al

dragostei, să îi informeze pe alţi creştini şi pe preoţii pomenitori în legătură cu motivele care i-au determinat să întrerupă comuniunea bisericească cu cei părtaşi la erezie şi să militeze pentru îndeplinirea cererilor adresate Sfântului Sinod referitoare la ecumenism, formulate în articolele 1,3,4.

8. Condamnăm represiunea la care sunt supuşi preoţii, monahii şi monahiile care au întrerupt pomenirea, respectiv comuniunea bisericească, iar în baza canoanelor invocate în articolul 5, considerăm caterisirile preoţilor mărturisitori ca lipsite de validitate, le dăm acestor preoţi cinstea ce se cuvine apărătorilor Ortodoxiei împotriva schismei şi ereziei, deoarece şi-au respectat promisiunea făcută la hirotonire de a fi păstori ai turmei lui Hristos, şi respingem ca insultătoare şi necanonice catalogări de genul „fostul preot", „schismatic", „fanatic" etc.
9. Salutăm poziţia acelor Biserici locale care au decis să nu participe la adunarea din Creta, să nu-i recunoască deciziile şi să rămână ferme împotriva ecumenismului şi pe cea a episcopilor care nu au semnat sau au respins documentele şi mărturisesc public împotriva acelei adunări eretice, adresându-le rugămintea de a folosi toate instrumentele canonice şi pastorale puse la îndemână de Sfintele Sinoade şi Sfinţii Părinţi pentru a împiedica răspândirea şi permanentizarea în Biserică a ereziei ecumeniste legiferate în Creta şi a determina întrunirea unui sinod ortodox, care să condamne oficial adunarea din

Creta, ecumenismul şi, nominal, pe episcopii ce vor rămâne adepţi ai acestora.

10. Respingem cu tărie acuzaţia că, prin întreruperea pomenirii ierarhilor părtaşi ai ecumenismului şi ai adunării din Creta, am comis un act schismatic sau o revoltă contra arhiereilor Bisericii noastre. Suntem în comuniune cu Bisericile locale şi cu episcopii care resping public ecumenismul şi adunarea din Creta, cu preoţii şi credincioşii acestora, precum şi cu preoţii şi credincioşii care au întrerupt comuni-unea cu episcopii care le acceptă, rămânem în Biserica Ortodoxă Universală, în cadrul Bisericii Ortodoxe Române, neavând intenţia de a ne separa de ea, de a adera la organizaţii eretice sau schismatice, de a intra sub ascultarea altor episcopi decât cei ai locului.
11. Îi aşteptăm pe ierarhii Bisericii noastre să se dezică de ecumenism şi de adunarea din Creta şi să se pună în fruntea luptei ortodocşilor români contra ecumenismului şi îndemnăm stăruitor tot poporul credincios ortodox să săvârşească post, rugăciune şi nevoinţă, pentru ca Dumnezeu să ridice ierarhi şi preoţi ortodocşi mărturisitori, care să apere Adevărul Ortodoxiei, şi să păzească Sfânta Sa Biserică Ortodoxă de dezbinările provocate de erezii şi schisme.

Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ale Sfinţilor Români, a căror pomenire o facem astăzi, ale Sfinţilor Martiri ai închisorilor comuniste şi ale tuturor Sfinţilor, Doamne, Iisuse

Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Adoptată în Botoşani, astăzi, 18 iunie 2017, în Duminica Sfinţilor Români, după participarea la Sfinta Liturghie la Parohia „Schimbarea la Faţă a Domnului" Schit Orăşeni.

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!

Rezoluţia din Ianuarie 2018

Subsemnaţii, membri ai Sinaxei Ortodoxe Naţionale a clericilor, monahilor şi mirenilor îngrădiţi prin întreruperea pomenirii de ierarhii care au aprobat deciziile sinodului mincinos din Creta, dorind să ducem lupta cea bună pentru apărarea dreptei credinţei şi să ne păzim de pericolul alunecării într-o gândire şi o atitudine schismatice, mărturisim următoarele:

1. Suntem şi rămânem membri ai Bisericii Ortodoxe Române, Biserica strămoşilor, a noastră şi a urmaşilor noştri. Scopul luptei noastre este de a ne delimita de erezia ecumenistă şi a conştientiza pliroma Bisericii româneşti cu privire la pericolul pătrunderii acestei erezii în viaţa bisericească, generând astfel o reacţie menită să determine ierarhia să condamne sinodul din Creta ca pe unul care a instituţionalizat ecumenismul la nivel panortodox şi să înceapă demersurile pentru retragerea BOR din toate organizaţiile ecumeniste locale, naţionale, regionale şi mondiale.
2. Ne ferim a-i considera eretici pe toţi membrii Bisericii Ortodoxe Române care mai au încă comuniune cu ierarhii ecumenişti. Operăm distincţia necesară între cei ce au o cugetare eretică manifestă, clădită în decenii de propagandă ecumenistă şi exprimată prin acceptarea fără rezerve a ecumenismului şi a hotărârilor din Creta – la nivel decizional, în cazul ierarhilor, şi

de solidarizare cu decizia acestora, în cazul acelor clerici şi mireni cu mentalitate ecumenistă –, şi cei ce se află în comuniune (părtăşie) cu aceştia din alte motive decât ataşamentul faţă de valorile ecumeniste: frica, ignoranţa, lipsa unei informări corecte, incapacitatea de a înţelege ce s-a întâmplat în Creta etc. Îi tratăm pe cei cu cugetare eretică ca pe ereticii condamnabili, dar încă necondamnaţi de un sinod ecumenic sau panortodox al Bisericii Ortodoxe, şi îi îndemnăm la pocăinţă, abandonarea şi condamnarea ecumenismului şi revenirea la gândirea ortodoxă a Bisericii, iar pe cei aflaţi încă în comuniune cu ei îi sfătuim să se informeze corect cu privire la sinodul mincinos din Creta şi, după o serioasă deliberare cu privire la efectele ereziei ecumeniste asupra mântuirii şi a vieţii Bisericii, în deplină libertate a conştiinţei proprii, să înceteze, prin nepomenire, comuniunea cu erezia ecumenistă şi cu cei ce o propovăduiesc în Biserica noastră, ştiut fiind că Sfinţii Părinţi conglăsuiesc că ereticii şi cei aflaţi în comuniune cu ei sunt deopotrivă vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, iar părtăşia la erezie, indiferent de motivul care o generează, este începutul căderii şi al formării cugetării şi practicii eretice.

3. Nu împărtăşim ideea că toţi arhiereii Bisericii Ortodoxe din întreaga lume sunt compromişi şi că la ora actuală nu ar mai exista nicăieri ierarhi ortodocşi sau că toate Bisericile Ortodoxe sunt ecumeniste. Recunoaştem şi respectăm atât lupta dusă de Bisericile Ortodoxe care au pus capăt participării la mişcarea ecumenistă şi au refuzat,

din acest motiv, să ia parte la sinodul din Creta, cât şi mărturisirea ierarhilor care se opun deschis ecumenismului şi deciziilor luate în Creta. Îl rugăm pe bunul Dumnezeu să îi întărească pentru a întruni un sinod ortodox al întregii Biserici care să condamne ecumenismul, sinodul din Creta şi, nominal, pe cei ce le susţin.

4. Suntem de acord că schimbarea calendarului în anul 1924 a fost o acţiune ecumenistă care a rupt unitatea liturgică a ortodocşilor de pretutindeni. Considerăm că o revenire la calendarul patristic se poate face numai fie printr-o decizie a sinodului Bisericii Ortodoxe Române, fie a unui sinod panortodox sau ecu-menic cu autoritate pentru toţi credincioşii ortodocşi din lume. Credem că revenirea unilaterală, personală sau în grup, la calendarul vechi ar crea, în acest moment, aceeaşi dezbinare pe care a creato în urmă cu un secol schimbarea acestuia[18].
5. În viaţa liturgică, îndemnăm la ţinerea calendarelor editate de către episcopiile Bisericii Ortodoxe Române, iar în privinţa diferitelor dezlegări la peşte aflate în aceste calendare sau a altor neclarităţi recomandăm celor ce doresc să urmeze, în ţinerea postului sau a sărbătorilor,

[18] Consider că o întrunire viitoare a mărturisitorilor va trebui să aducă un amendament acestui articol, din care să rezulte fără urmă de îndoială că ne delimităm de toţi cei ce consideră că Bisericile de pe stilul nou au pierdut harul ca urmare a schimbării calendarului. La momentul adoptării rezoluţiei problema nu se punea acut, acum însă, ca urmare a unor afirmaţii ale celor care s-a despărţit în aceşti ani de noi, este necesară o astfel de poziţionare a noastră.

rigoarea dintotdeauna a Bisericii, fără pogorămintele făcute în ultimele decenii, să se consulte cu duhovnicii care cunosc prevederile tipiconale din vechime.

6. Afirmăm că întreruperea pomenirii ierarhilor ecumeniști nu suspendă în vreun fel legislația canonică a Bisericii Ortodoxe, care continuă să fie obligatorie pentru toți, în interpretarea corectă, multiseculară, a Bisericii, iar nu a fiecăruia dintre cei ce o utilizează, şi ne delimităm de orice derapaj de gândire teologică, de limbaj sau de comportament, produs sub pretextul luptei contra ereziei ecumeniste şi motivat prin exemple greşit înțelese sau scoase din context ale celor care au luptat în trecut împotriva diferitelor erezii din Biserică. În acest sens, îi îndemnăm pe toți cei ce au întrerupt pomenirea să adopte un limbaj teologic echilibrat, rezervat, în duh de pace, menit a-i încuraja mai ales pe cei ce cugetă ortodox şi se pregătesc să întrerupă comuniunea cu erezia şi promotorii acesteia, dar şi pe cei ce încă nu au luat o atitudine faţă de ecumenism şi trebuie să vadă în lupta noastră lupta cea bună, iar nu o atitudine intolerantă şi lipsită de dragoste.
7. Respectăm principiile luptei contra ecumenismului enunțate în *Rezoluția Sinaxei de la Botoşani*, din 18 iunie 2017, şi deciziile adoptate cu prilejul întâlnirii de la Beiuş, din 12 septembrie 2017. Îi respectăm şi îi sprijinim pe preoții care au fost caterisiți necanonic pentru mărturisirea lor ortodoxă şi continuăm nepomenirea până când ierarhia se va dezice şi va

condamna sinodul din Creta şi va lua măsuri pentru scoaterea Bisericii noastre din toate organizaţiile ecumeniste. Participăm numai la întâlnirile şi sinaxele organizate legitim, cu un larg consens al membrilor Sinaxei Ortodoxe Naţionale în privinţa oportunităţii şi necesităţii convocării acestora, exprimat în duhul păcii şi al colaborării, pentru împreună-slujirea lui Hristos şi a Bisericii Sale.

8. Considerăm de o importanţă deosebită continuarea activităţii de informare a clericilor şi credincioşilor BOR cu privire la gravitatea documentelor sinodului din Creta, în diverse forme: articole, predici, cărţi, pliante, conferinţe, discuţii publice sau private etc. În acest spirit, suntem deschişi spre un dialog onest cu autorităţile eclesiale cu privire la ce s-a întâmplat în Creta, pentru a găsi o soluţie actualei crize.
9. Afirmăm disponibilitatea de a participa la activităţile la nivel naţional sau interortodox care au ca scop coagularea unei atitudini a ierarhilor, clericilor şi credincioşilor ortodocşi în vederea întrunirii unui sinod panortodox sau ecumenic de condamnare a ecumenismului, a sinodului din Creta şi, nominal, a celor ce le susţin.
10. Recomandăm tuturor clericilor şi credincioşilor care au întrerupt pomenirea să se dedice vieţii liturgice şi de rugăciune şi împlinirii poruncilor evanghelice, prin care se obţin despătimirea şi urcuşul duhovnicesc, iar nu speculaţiilor şi dezbaterilor teologice inutile, ce riscă să producă dezbinare între cei ce au pornit la drum cu

acelaşi ţel şi devieri schismatice sau eretice de la calea patristică a acestei lupte. Accentuăm nevoia de unitate, frăţietate şi coerenţă în mărturisirea celor ce au întrerupt pomenirea, pentru ca exemplul nostru să fie unul demn de urmat pentru toţi cei ce ar dori să ia atitudine contra ecumenismului.

Aceste principii vor fi propuse spre dezbatere publică, apoi vor fi supuse analizei celorlalţi membri ai Sinaxei Ortodoxe Naţionale, în cadrul următoarei întâlniri trimestriale legitim întrunite, aceştia putându-le cu acel prilej modifica sau completa, iar dacă vor întruni acordul necesar al majorităţii membrilor Sinaxei, vor fi transpuse într-o rezoluţie faţă de care îşi va putea exprima adeziunea poporul credincios, în cadrul unei sinaxe legitim organizate, cu participarea clericilor şi credincioşilor care au întrerupt pomenirea ierarhilor ecumenişti.

Dumnezeu să ne ajute!

Ieromonah Grigorie Sanda
Pr. Ic. Stavr. Ioan Ungureanu
Pr. Cosmin Florin Tripon
Pr. Claudiu Buză
Monah Chiriac Cioi
Teolog Mihai-Silviu Chirilă

Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου πρόσχωμεν!

Οἱ ὑποφαινόμενοι, μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐθνικῆς Σύναξεως κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν πού απετειχείσθημεν μὲ τὴν διακοπίν τοῦ μνημοσύνου τῶν ἱεραρχῶν μας, οι οποίοι ἔχουν ἐγκρίνει τας ἀποφάσεις τῆς ψευδοῦς συνόδου τῆς Κρήτης, θέλοντας νὰ ἀγωνιζόμαστε τὸν καλὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ νὰ φυλαγόμαστε ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς διολίσθησεως εἰς ἕναν σχισματικὸν τρόπον σκέψεως καὶ μίαν σχισματικήν στάσιν, ὁμολογοῦμεν τὰ ἑξῆς:

1. Εἴμαστε καὶ παραμένομεν μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν προγόνων μας, ἡ δικιὰ μας Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀπογόνων μας. Ὁ στόχος τοῦ ἀγώνος μας εἶναι νὰ ἀποστασιοποιηθῶμεν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ εὐαισθητοποιήσωμεν τὸ πλήρωμα τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας σὲ σχέσιν μὲ τὸν κίνδυνον τῆς διεισδύσεως αὐτῆς τῆς αἵρεσεως εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν. Θέλωμεν νὰ δημιουργήσωμεν κατὰ αὐτόν τὸν τρόπον μίαν ἀντίδρασιν ποὺ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἱεραρχίαν εἰς τὴν καταδίκην τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία καθιέρωσεν τὸν Οἰκουμενισμόν ὡς θεσμόν εἰς πανορθόδοξον ἐπίπεδον. Θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ξεκινήσουν οὕτως αἱ διαδικασίαι διὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἀπὸ ὅλας τὰς τοπικάς, ἐθνικάς,

περιφερειακὰς καὶ διεθνεῖς οἰκουμενιστικὰς ὀργανώσεις.

2. Ἀποφεύγωμεν νὰ θεωρήσωμεν αἱρετικὰ ὅσα μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἀκόμη κοινωνίαν μὲ οἰκουμενιστὰς ἱεράρχας. Κάνωμεν τὴν ἀναγκαίαν διάκρισιν μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἔχουν μίαν ἐμφανῆ αἱρετικιν σκέψιν, διαμεμφομένην κατὰ τὰς δεκαετίας τῆς οἰκουμενιστικῆς προπαγάνδας καὶ ἐκφραζομένη μὲ τὴν ἀνεπιφύλακτον ἀποδοχὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου τῆς Κρήτης - εἰς ἐπίπεδον ἀποφάσεων, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἱεραρχῶν, καὶ ὑπὸ τῇ μορφῇ τῆς υἱοθετήσεως τῆς ἀποφάσεώς τους, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν μὲ οἰκουμενιστικὴν νοοτροπίαν - καὶ ἐκείνων ποὺ εὑρίσκονται εἰς κοινωνίαν μὲ αὐτοὺς, διὰ λόγους ἀσχέτους μὲ την δέσμευσιν εἰς τὰς οἰκουμενιστικὰς ἀξίας. Στους πρώτους ἀνήκουν οἱ οικουμενισταὶ ἱεράρχαι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ ποὺ υἱοθέτησαν τὰς ἀποφάσεις τῶν ἱεραρχῶν τούς. Στους δευτέρους εἶναι οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ποὺ εὑρίσκονται εἰς κοινωνίαν μὲ τοὺς πρώτους διὰ λόγους φόβου, ἀγνοίας, ἡ ἐλλείψεως σωστῆς πληροφορήσεως, ἡ ἀδυναμίας κατανοήσεως τῆς σημασίας τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἔχουν παρθεῖ εἰς τὴν Κρήτην κ.α. Τους πρώτους ὀφείλωμεν νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσομεν ὡς καταδικαστέους αἱρετικούς, ποὺ δὲν ἔχουν ὅμως καταδικασθεῖ ἀκόμη ἀπὸ μίαν Οἰκουμενικὴν ἢ Πανορθόδοξον Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τοὺς προτρέπωμεν εἰς μετάνοιαν, ἐγκατάλειψιν

καὶ καταδίκην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας. Τοὺς εὑρισκομένους ἔτι σὲ κοινωνία μαζὶ τοὺς τοὺς συμβουλεύωμεν νὰ ἐνημερώνονται σωστὰ σχετικὰ μὲ τὴν ψευδὴν σύνοδον τῆς Κρήτης. Ἐπιβάλλεται διεξοδική σκέψις ἀναφορικὰ μὲ τὰς ἐπιπτώσεις τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν σωτηρίαν μας καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ ταῦτα ἐν πλήρη ἐλευθερία τῆς συνειδήσεώς των, νὰ διακόψουν τὴν κοινωνίαν μὲ τὴν οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν καὶ μὲ ἐκείνους ποὺ τὴν κηρύττουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Γνωρίζουν καλῶς ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὁμοφώνως ἀποφαίνονται ὅτι τόσον οἱ αἱρετικοὶ ὅσον καὶ οἱ εὑρισκόμενοι εἰς κοινωνίαν μαζὶ τοὺς εἶναι ἀμφότεροι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ κοινωνία τῆς αἱρέσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀφορμῆς τῆς δημιουργίας τῆς, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς πτώσεως καὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ αἱρετικοῦ φρονήματος καὶ τοῦ αἱρετικοῦ πράττειν.

3. Δὲν ἀσπαζόμεθα τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸν κόσμο εἶναι οἰκουμενισταί καὶ ὅτι δὲ θὰ ὑπάρχουν πλέον πουθενὰ Ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι ἢ ὅτι ὅλες οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίαι εἶναι οἰκουμενιστικές. Ἀναγνωρίζομεν καὶ σεβόμεθα τὸν ἀγώνα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν βάλει τέλος εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν στὴν οἰκουμενιστκὴν κίνησην καὶ ἠρνήθησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης, καθὼς καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν τῶν ἱεραρχῶν οἱ ὁποῖοι ἀντιτίθενται ἀνοιχτὰ εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ εἰς τὰς

ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν εἰς τὴν Κρήτην. Παρακαλοῦμεν τὸν Πανάγαθον Θεὸν νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ, ὥστε νὰ συνέλθουν εἰς μίαν Ὀρθόδοξον Σύνοδον ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου νὰ καταδικάσουν τὸν Οἰκουμενισμόν, τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης καί, κατ' ὄνομα, ἐκείνους ποὺ τὰ ὑπερασπίζονται.

4. Συμφωνοῦμεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τὸ 1924 ἦτο μία οἰκουμενιστικὴ πρᾶξις, ἡ ὁποία ἔσπασεν τὴν λειτουργικὴν ἑνότητα τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθοδόξων. Πιστεύομε ὅτι μία ἐπιστροφὴ στὸ πατερικὸν ἡμερολόγιο θὰ ἦτο ἐφικτὴ μόνον μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ἢ μίας πανορθόδοξου ἢ οἰκουμενικῆς συνόδου μὲ αὐθεντία διὰ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τοῦ κόσμου. Πιστεύομε ὅτι ἡ μονομερής, προσωπικὴ ἢ ὁμαδικὴ ἐπιστροφὴ εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιο θὰ δημιουργοῦσε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἰδίαν διαίρεσιν τὴν ὁποίαν ἔχει δημιουργήσει ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἕναν αἰῶνα πρίν.
5. Στην λειτουργικὴν ζωὴν προτρέπομεν να γίνεται η χρήσις τῶν ἡμερολογίων τῶν ἐκδοθέντων υπό τας Ἐπισκοπάς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας. Σχετικώς με τὰς καταλύσεις ψαριοῦ κατά τὴν περίοδον τῶν νηστειῶν προτρέπομεν ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ἀκολουθοῦν τὴν πάγιαν ἀκρίβειαν τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ἐκπτώσεις νὰ συμβουλεύονται τοὺς πνευματικοὺς πού τὰς παλαιάς τυπικὰς διατάξεις.
6. Δηλώνομεν ὅτι ἡ διακοπὴ μνημοσύνου τῶν οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν σὲ καμμίαν περίπτω-

σην δὲν ἀναστέλλει τὴν κανονικὴν νομοθεσίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Η κανονικὴ νομοθεσία συνεχίζει νὰ εἶναι δεσμευτικὴ γιὰ ὅλους, εἰς τὴν μακραίωνη ὀρθὴ ἑρμηνεία τῆς, ποὺ γίνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, καὶ ὄχι ἀπὸ κάθε πιστό πού τὴν χρησιμοποιεῖ αὐθαίρετα. Αποστασιοποιούμεθα ἀπὸ ὁποιανδήποτε ἀπόκλισιν στὴν θεολογικὴν σκέψιν καὶ ἔκφρασην ἢ συμπεριφοράν, ποὺ ἐνδέχεται νὰ ἐμφανισθῆ μὲ τὴν πρόφασιν τῆς καταπολεμήσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἰς τὸ πλαίσιὸ αὐτὸ τοὺς καλοῦμεν ὅλους ὅσοι ἔχουν διακόψει τὸ μνημόσυνον νὰ ὑιοθετήσουν ἕναν μετρημένον θεολογικὸν τρόπον ἔκφρασης ἐν πνεύματι εἰρήνης. Τοιουτοτρόπως θὰ ἐνθαρρύνουν εἰδικὰ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ προετοιμάζονται νὰ διακόψουν τὴν κοινωνίαν μὲ τὴν αἵρεσιν καὶ τοὺς πρωτεργάτας τῆς. Ἡ στάσις ἀνεκτικότητας καὶ ἀγάπης θὰ βοηθήσει καὶ ὅσους δὲν ἔχουν πάρει ἀκόμα μίαν στάσιν ἀπέναντι στὸν Οἰκουμενισμόν, οἱ ὁποῖοι θὰ δυνηθοῦν εὐκολώτερα νὰ προσχωρήσουν στὸν ἀγῶνα μᾶς κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

7. Σεβόμεθα τὰς ἀρχὰς ποὺ καθορίζουν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, αἱ ὁποῖαι διατυπώθησαν στὴν Ἀπόφαση τῆς Συνάξεως τοῦ Μποτοσάνι (Botoşani) ἀπὸ τὰς 18 Ἰουνίου 2017 καὶ τὰς ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Μπεϊοὺς (Beiuş) εἰς τὰς 12 Σεπτεμβρίου 2017. Σεβόμεθα καὶ ὑποστηρίζομεν τοὺς ἱερεῖς ποὺ εἶχαν καθαιρεθεῖ ἀντικανονικὰ λόγῳ τῆς ὀρθόδοξὴς τους ὁμολογίας πίστεως καὶ

συνεχίζομεν τὴν διακοπὴν μνημοσύνου ὥσπου ἡ ἱεραρχία νὰ ἀνακαλέσει τὰς θέσεις τῆς, νὰ καταδικάσει τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης καὶ νὰ λάβει μέτρα γιὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἀπὸ ὅλας τὰς οἰκουμενιστικὰς ὀργανώσεις. Μετέχομεν μόνον εἰς τὰς νομίμως ὀργανωμένας συνεδριάσεις καὶ συνάξεις, ἄι ὁποῖαι τυγχάνουν εὐρείας συναινέσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀρθοδόξου Συνάξεως συμφώνως μὲ τὴν σκοπιμότητα καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συγκλήσεώς των. Ἡ συναίνεσις θὰ ἐκφράζεται ἐν πνεύματι εἰρήνης καὶ συνεργασίας διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐργασίαν μᾶς διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του.

8. Θεωροῦμεν ἰδιαιτέρως σημαντικὴν τὴν συνέχισιν τῆς ἐνημερώσεως τῶν κληρικῶν καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας σχετικῶς μὲ τὴν βαρύτητα τῶν κειμένων τῆς συνόδου τῆς Κρήτης μὲ διαφόρους τρόπους: ἄρθρα, ὁμιλίες, βιβλία, φυλλάδια, συνέδρια, δημόσιες ἢ ἰδιωτικὲς συζητήσεις κ.λπ. Εἰς αὐτὸν τὸ πνεῦμα, εἴμαστε ἀνοιχτοὶ γιὰ ἕναν εἰλικρινῆ διάλογον μὲ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς εἰς σχέσιν μὲ ὅσα διαδραματίστηκαν εἰς τὴν Κρήτην, προκειμένου νὰ βρεθεῖ μία λύσις εἰς τὴν τρέχουσαν κρίσιν.
9. Ἐπιβεβαιῶμεν τὴν ἑτοιμότητάν μᾶς νὰ συμμετάσχομεν εἰς διαφόρους δραστηριότητας εἰς ἐθνικὸν ἢ διορθόδοξον ἐπίπεδον, μὲ στόχον τὴν διαμόρφωσιν κοινῆς στάσεως τῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν, κληρικῶν καὶ πιστῶν. Τοῦτο ἐν ὄψει τῆς συγκλίσεως μιᾶς Πανορθοδόξου ἢ Οἰκου-

μενικῆς Συνόδου ποὺ θὰ καταδικάσει τὸν Οἰκουμενισμόν, τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης καὶ ὀνομαστικὰ ἐκείνους ποὺ τὰ ὑποστηρίζουν.

10. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς πιστούς, οἱ ὁποῖοι διέκοψαν τὸ μνημόσυνον, νὰ ἀφιερωθοῦν εἰς τήν λειτουργικὴν καὶ προσευχητικὴν ζωήν. Οἱ θεωρητικοὶ θεολογικοὶ προβληματισμοὶ καὶ συζητήσεις ἐνέχουν τὸν κίνδυνον νὰ προκαλέσουν διαίρεσιν μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ξεκίνησαν νὰ βαδίζουν εἰς μίαν κοινήν ὁδόν μὲ κοινόν στόχον. Εἶναι ὠφελιμώτερα ἡ ἐκπλήρωσις τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, μέσῳ τῶν ὁποίων ἀποκτώμεν τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν, ὥστε νὰ ἀποφευχθούν σχισματικαί ἢ αἱρετικαί ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν πατερικήν ὁδόν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος. Τονίζομεν τὴν ἀνάγκην διὰ ἑνότητα, ἀδελφοσύνην καὶ συνοχήν εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκείνων ποὺ διέκοψαν τὸ μνημόσυνον, ὥστε τὸ παράδειγμὰ μας νὰ εἶναι ἄξιον μιμήσεως διὰ ὅλους ὅσοι θα ἤθελον νὰ ἀναλάβουν δρᾶσιν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τα κριτήρια αυτά θὰ προταθοῦν γιὰ δημοσίαν συζήτησην καὶ ἐν συνεχεία θὰ ὑποβληθοῦν πρὸς ἀνάλυσην εἰς τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀρθοδόξου Συνάξεως εἰς τὴν ἑπομένην νομίμως προγραμματισθεῖσα τριμηνιαῖα συνεδρίασὶν τῆς. Εἰς αὐτὴν τὰ ἐν λόγῳ κριτήρια δύνανται νὰ τροποποιηθοῦν ἢ νὰ συμπληρωθοῦν. Τοιουτοτρόπως, μὲ τὴν ἀπαραίτητον συμφωνίαν τῆς πλειοψηφίας τῶν μελῶν τῆς Συνάξεως, θὰ μετατραποῦν εἰς μίαν ἀπόφασιν, ἀπέναντι εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πιστὸς λαὸς θὰ δυνηθεῖ νὰ ἐκφράσει τὴν συγκατάθεσὶν τοῦ. Τοῦτο θὰ γίνει εἰς

τὸ πλαίσιον μιᾶς νομίμως ὀργανωμένης συνάξεως, μὲ τὴν συμμετοχὴν κληρικῶν καὶ πιστῶν, πού ἔχουν διακόψει τὸ μνημόσυνον τῶν οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήση!

Ιερομ. Γκριγκόριε Σάντα (Grigorie Sanda)
Σταυροφόρος-Οἰκονόμος π. Ἰωάννης Οὐνγκουρεάνου (Ioan Ungureanu)
Π. Κοσμὶν Φλορὶν Τρὶπων (Florin Tripon)
Π. Κλαούντιου Μπούζα (Claudiu Buză)
Μοναχός Κυριάκ Τσιόϊ (Chiriac Cioi)
Θεολόγος Μιχάϊ-Σὶλβιου Κυρὶλα (Mihai-Silviu Chirilă)

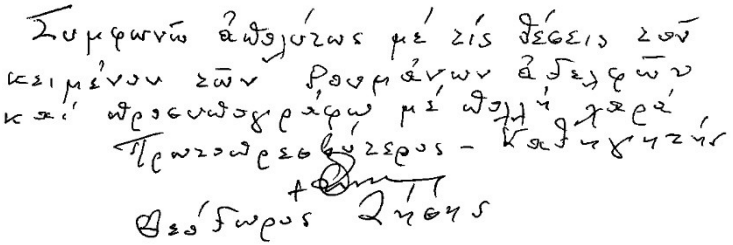

Станем добре, станем со страхом, вонмем!

Мы, нижеподписавшиеся, члены Румынского Православного Синаксиса священников, монахов и мирян, оградившиеся путем прекращения поминания иерархов, одобривших решения Критского лжесобора, в желании проводить благую борьбу в защиту правой веры и избежать опасности соскальзывания в раскольнические образ мыслей и позицию, исповедуем следующее:

1. Мы были и остаёмся членами Румынской Православной Церкви, Церкви наших предков, нас самих и наших потомков. Цель нашей борьбы — отмежеваться от экуменической ереси и оповестить полноту румынской Церкви об опасности проникновения данной ереси в церковную жизнь, вызывая таким образом реакцию, призванную вынудить иерархию осудить Критский собор как институциализировавший экуменизм на всеправославном уровне и начать меры по выходу Рум. ПЦ из всех местных, национальных, региональных и всемирных экуменических организаций.
2. Мы воздерживаемся от того, чтобы считать еретиками всех членов Румынской Православной Церкви, еще поддерживающих общение с иерархами экуменистами. Мы проводим необходимое различие между теми, кто манифестирует свой еретический образ мыс-

лей, десятилетиями закладывавшийся экуменической пропагандой и выражаемый путем безоговорочного принятия экуменизма и критских решений: на уровне принятия решений, в случае с иерархами, и солидаризирования с их решениями, в случае с другими клириками и мирянами, имеющими экуменический менталитет, — и теми, кто находится в общении (причастности) с ними по иным причинам, нежели присоединение к экуменическим ценностям: из страха, невежества, отсутствия верной информации, неспособности понять, что произошло на Крите, и.т.д. Носителей еретического образа мыслей мы рассматриваем как еретиков, подлежащих осуждению, но еще не осужденных вселенским или всеправославным собором Православной Церкви, и призываем их покаяться, отвергнуть экуменизм и осдить его и возвратиться к православному мудрованию Церкви, а еще находящимся в общении с ними советуем точнее разузнать о Критском лжесоборе и после серьезного обдумывания влияния, которое оказывает экуменическая ересь на спасение и жизнь в Церкви, во всецелой свободе своей совести прекратить путем непоминания общение с экуменической ересью и теми, кто проповедует ее в нашей Церкви, зная, что Святые Отцы согласны в том, что еретики и пребывающие в общении с ними в равной мере являются врагами Божиими, а причастность к ереси независимо от причины, вызывающей ее,

является началом падения и формирования еретического образа мыслей и действия.

3. Мы не разделяем идею о том, будто все архиереи Православной Церкви всего мира скомпрометированы и будто в настоящее время уже нигде нет православных иерархов или будто бы все Православные Церкви являются экуменическими. Мы признаём и уважаем как борьбу, проводимую Православными Церквами, положившими конец участию в экуменическом движении и отказавшимися, по этой причине, принять участие в Критском соборе, так и исповедание иерархов, открыто противостоящих экуменизму и решениям, принятым на Крите. Молим благого Бога укрепить их, чтобы они созвали православный собор всей Церкви, который осудил бы экуменизм, Критский собор и поименно тех, кто их поддерживает.
4. Мы согласны с тем, что изменение календаря в 1924 году было экуменической акцией, нарушившей литургическое единство православных во всем мире. Мы считаем, что возвращение к святоотеческому календарю можно совершить только по решению синода Румынской Православной Церкви, или всеправославного, или вселенского собора, являющихся авторитетом для всех православных верующих в мире. Полагаем, что одностороннее, личное или групповое возвращение к старому календарю создаст в данный момент то же самое разделение, ка-

кое вызвало столетие тому назад его изменение.

5. В литургической жизни мы призываем придерживаться календарей, изданных епископиями Румынской Православной Церкви, а что касается различных разрешений на рыбу, содержащихся в этих календарях, или иных неясностей, то тем, кто желает в соблюдении поста или праздников следовать всегдашней строгости Церкви без послаблений, совершённых в последние десятилетия, рекомендуем советоваться с духовниками, знающими древние положения устава.
6. Утверждаем, что прекращение поминания иерархов-экуменистов никоим образом не приостанавливает канонического законодательства Православной Церкви, продолжающего оставаться обязательным для всех, в его правильной, многовековой интерпретации Церкви, а не всякого из тех, кто его использует, и отмежевываемся от любого уклонения от богословской мысли, языка или поведения, совершённого под предлогом борьбы против экуменической ереси или мотивированного неправильно понятыми или вырванными из контекста примерами тех, кто в прошлом боролся против разли-чных ересей в Церкви. В этой связи призываем всех прекративших поминание применять сдержанный, сбалансированный бого-словский язык, в духе мира, призванный поощрить прежде всего тех, кто мыслит право-

славно и готовится прекратить общение с ересью и ее проводниками, но также и тех, кто еще не занял определенной позиции по отношению к экуменизму и должен увидеть в нашей борьбе подвиг добрый, а не нетолерантное и далекой от любви отношение.

7. Мы уважаем принципы борьбы против экуменизма, изложенные в Резолюции Ботошанского Синаксиса от 18 июня 2017 года, и решения, принятые по случаю встречи в Беюше 12 сентября 2017 года. Мы уважаем и поддерживаем священников, которые были неканонически лишены сана за свое православное исповедание веры, и будем продолжать непоминовение, пока иерархия не решится и не осудит Критский собор и не примет мер для выхода нашей Церкви из всех экуменических организаций. Мы участвуем только во встречах и синаксисах, организуемых легитимно, с широким консенсусом членов Румынского Национального Синаксиса в вопросе своевременности и необходимости их созыва, выраженного в духе мира и сотрудничества, для совместного служения Христу и Его Церкви.
8. Считаем имеющим особую важность продолжение деятельности по информированию клириков и верующих Рум. ПЦ о серьезности документов Критского собора в различных формах: статьях, проповедях, листовках, конференциях, публичных и частных обсуждениях и.т.д. В этом духе мы открыты для честного диалога с церковными властями о

том, что произошло на Крите, чтобы найти решение современного кризиса.

9. Подтверждаем свою готовность участвовать на национальном или межправославном уровне в деятельности, имеющей целью сформировать отношение православных иерархов, клириков и верующих ввиду созыва всеправославного или вселенского собора для осуждения экуменизма, Критского собора и, поименно, тех, кто их поддерживает.
10. Рекомендуем всем клирикам и верующим, прекратившим поминание, посвятить себя литургической жизни, и молитве, и исполнению евангельских заповедей, сдержанный, настороженный, осторожный чем стяжается освобождение от страстей и духовный подъем, а не спекуляциям и бесполезным богословским дебатам, что рискует вызвать разобщенность между пустившимися в путь с одной и той же целью и привести к раскольническим или еретическим отклонениям от святоотеческого пути этой борьбы. Подчеркиваем необходимость единства, братства и последовательности в исповедании тех, кто прекратил поминание, чтобы наш пример стал достойным подражания для всех, кто пожелает занять позицию против экуменизма.

Данные принципы будут предложены для публичного обсуждения, затем будут подвергнуты анализу остальных членов Румынского Православного Синаксиса в рамках следующей ежеквартальной встречи, легитимно созывае-

мой, чтобы они по этому случаю могли их изменить или дополнить, а если они получат необходимое согласие большинства членов Синаксиса, они будут внесены в резолюцию, свое согласие с которой сможет выразить верующий народ в рамках легитимно организуемого синаксиса с участием клириков и верующих, прекративших поминание иерархов экуменистов.

Да поможет нам Бог!

Иеромонах Григорий Санда
Свящ. ставр. эк. Иоанн Унгуряну
Свящ. Космин Флорин Трипон
Свящ. Клавдий Бузэ
Монах Кириак (Чой)
Богослов Михай-Сильвиу Кирилэ

Declarație

a Sinaxei Interortodoxe de la Botoşani, din 1 mai 2019

Noi, preoţi ortodocşi nepomenitori şi credincioşi îngrădiţi de erezia ecumenismului, din dorinţa de a fi în duhul Sfintelor Canoane şi al Sfinţilor Părinţi şi de a nu ne afla hulitori împotriva lucrării Duhului Sfânt în Biserică sau de a ieşi din Biserică, prin vreo greşeală de interpretare şi aplicare a exemplelor patristice şi a definiţiilor canonice, declarăm:

1. Ne delimităm de hotărârile întâlnirilor de anul trecut de la Roman, Satu Mare şi Mestecăniş, organizate de o parte a preoţilor şi credincioşilor care au întrerupt pomenirea, considerându-le nereprezentative pentru modul în care înţelegem să ducem lupta contra ecumenismului.
2. Ne delimităm de toate declaraţiile celor care batjocoresc lucrarea Bisericilor locale sau a unor episcopi mărturisitori, afirmând că toate Bisericile ar fi căzute şi că toţi episcopii ar fi compromişi; respectăm lucrarea acelor Biserici şi episcopi şi ne rugăm bunului Dumnezeu să îi întărească pentru a duce lupta până la capăt şi a contribui la lucrarea de curăţire a Bisericii Ortodoxe de erezie.
3. Ne delimităm de cei care judecă întregul popor credincios al Bisericii Ortodoxe Române ca eretic, pentru că până acum cei mai mulţi preoţi şi credincioşi nu au luat atitudine publică împotriva ereziei ecumenismului din diverse motive, altele decât ataşamentul deschis faţă de

erezie; reafirmăm că au cugetare eretică, conform Sfintelor Canoane şi Sfinţilor Părinţi, doar aceia care mărturisesc ataşamentul faţă de erezia ecumenismului şi o apără în mod public; pe aceştia îi îndemnăm la pocăinţă grabnică, pentru a evita pedeapsa lui Dumnezeu şi caterisirea unui sinod ecumenic.

4. Ne delimităm de cei care caută cooperarea cu episcopul sârb caterisit şi excomunicat Artemie din Kosovo şi de cei ce au legături cu orice fel de grupare schismatică[19].
5. Ne delimităm de toţi cei ce afirmă că, prin acceptarea minciunosinodului din Creta, a dispărut Harul în Biserica Ortodoxă Română şi că Tainele săvârşite de cei ce au acceptat erezia sau nu s-au delimitat încă de aceştia nu ar mai fi valabile sau sunt în vreun fel întinate, încă înainte de condamnarea celor cu cugetare eretică de către un sinod; afirmăm că lucrarea Harului în Biserică şi valabilitatea Tainelor se pierd doar prin caterisirea celor care se fac vinovaţi de erezie, după ce au refuzat să se pocăiască, şi prin

[19] Această prevedere este valabilă şi pentru orice alt episcop schismatic care ar influenţa mişcarea de luptă antiecumenistă din România. A existat obiecţia că episcopul Artemie a fost condamnat pe nedrept şi nu se cuvine să ţinem cont de caterisirea sa. Faţă ce aceasta, afirmăm că, într-adevăr, atunci când a fost caterisit, episcopul sârb era nevinovat, dar când a fost, ulterior excomunicat, era vinovat de faptul că hirotonise de unul singur trei pretinşi horepiscopi, iar la sfârşitul vieţii a hirotonit chiar un pretins episcop, care după moartea sa, a preluat structura paralelă creată de el în Serbia.

apostazie, adică părăsirea oficială a Bisericii şi Credinţei Ortodoxe.

6. Declarăm că suntem membri cu drepturi depline ai Bisericii Ortodoxe Române şi respingem orice acuzaţie de schismă sau ieşire din Biserică prin protestul nostru perfect îndreptăţit şi canonic; cerem tuturor ortodocşilor români să aibă o poziţie corectă faţă de cei ce au ales să lupte deschis faţă de erezie şi să respingă marginalizarea şi calomnierea acestora.
7. Declarăm că scopul luptei noastre este acela de a determina, prin mărturisirea noastră publică, ierarhia română să renunţe la deciziile eretice din Creta şi să retragă Biserica Ortodoxă Română din Consiliul Mondial al „Bisericilor", contribuind astfel la efortul la nivel panortodox de întrunire a unui sinod ecumenic care să condamne erezia ecumenismului şi pe susţinătorii acesteia.
8. Considerăm întreruperea pomenirii cea mai corectă poziţie canonică, conform acriviei patristice, şi cel mai eficient mijloc de atragere a atenţiei ierarhiei faţă de greşeala susţinerii ereziei ecumeniste, dar nu un scop în sine al luptei; încurajăm orice formă de mărturisire publică canonică a preoţilor şi credincioşilor ortodocşi români ca forme de respingere a ereziei şi de dezacord cu învăţătura ierarhilor care au îmbrăţişat erezia.
9. Atragem atenţia că, prin poziţia noastră tranşantă din ultimii doi ani de a respinge acuzele de erezie la adresa tuturor preoţilor şi credincioşilor Bisericii noastre, nu dorim să încura-

jăm lipsa de reacţie faţă de sinodul ecumenist din Creta; considerăm că toţi preoţii şi credincioşii au datoria de a mărturisi public, prin întreruperea pomenirii sau măcar prin dezacordul exprimat deschis faţă de ecumenism, avertizându-i pe cei care nu doresc să ia nicio atitudine de faptul că se fac vinovaţi înaintea lui Dumnezeu pentru delăsarea lor, aşa cum cineva se face vinovat pentru lipsa de atitudine în toate aspectele ce ţin de viaţa duhovnicească şi pentru neîmpotrivirea până la sânge faţă de păcat şi lucrările celui rău în Biserică şi în viaţa personală.

10. Continuăm lupta începută în anul 2016, mărturisind credinţa ortodoxă împotriva ereziei ecumenismului şi îndemnându-i pe toţi preoţii şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Române să mărturisească public dezacordul lor faţă de ecumenism, faţă de prezenţa Bisericii noastre în CMB şi faţă de deciziile minciunosinodului ecumenist din Creta, fie prin întreruperea pomenirii, fie măcar printr-o luare publică de poziţie faţă de documentele din Creta şi de manifestările ecumeniste ce au urmat acelui eveniment.
11. Suntem deschişi colaborării cu toţi preoţii şi credincioşii din Biserica Ortodoxă Română care doresc să ia atitudine publică faţă de erezia ecumenistă; îi aşteptăm pe cei ce au întrerupt pomenirea odată cu noi, dar între timp au îmbrăţişat ideile de care ne-am delimitat în articolele anterioare, să reintre în limitele canonice pe care le trasează nepomenirii canonul 15 I-II, şi îi îndemnăm să semneze

această declarație de delimitare de acele idei și să se alăture mărturisirii pe care o facem.

12. Atragem atenţia celor care doresc să întrerupă pomenirea ierarhilor ecumeniști sau să mărturisească public contra ereziei să se ferească de poziţii extremiste care îi pot conduce la derapaje schismatice, la fel de periculoase, dacă nu mai periculoase decât erezia însăşi; acestora le recomandăm calea împărătească, așa cum a fost ea delimitată de Sfintele Canoane, de practica Sfinţilor Părinți care s-au confruntat cu erezii și a fost expusă în Rezoluţia de la Botoșani din 2017, în Rezoluţia din ianuarie 2018, în Conferinţa Teologică de la Salonic, din iunie 2018.

1 mai 2019

Celor care spun că nu este încă momentul întreruperii pomenirii: mărturisiţi măcar public împotriva ecumenismului şi a minciunosinodului din Creta!

Au trecut doi ani[20] de la minciunosinodul din Creta şi lucrurile par a fi intrat într-un fel de „normalitate" în Biserica Ortodoxă Română, după ce Patriarhia a emis o broşură în care i-a asigurat pe preoţi şi pe credincioşi că totul a fost în regulă în Creta, că nu s-a trădat Ortodoxia, ci a fost reafirmată cu tărie etc. De asemenea, pentru a le lua românilor mintea de la documentele eretice semnate în 2016, ierarhia bisericească s-a lansat în câteva acţiuni de fidelizare a celor pe care îi păstoreşte.

La capătul unor confruntări doctrinare destul de intense, între toate punctele de vedere legate de modul în care trebuie să se ducă lupta antiecumenistă s-a cristalizat o poziţie echilibrată, susţinută de preoţii, teologii şi credincioşii autori, respectiv semnatari, ai „Rezoluţiei din Ianuarie 2018", care evită atât radicalismul, cât şi laxismul în lupta antiecumenistă. *Cei ce au îmbrăţişat această cale echilibrată, rămânând în nepomenire, îi încurajează pe cei ce încă nu au ajuns, din diverse motive, altele decât convingerile ecumeniste* (nesiguranţă, frică, dezinformare, ezitare etc.), *la stadiul de a întrerupe pomenirea să îşi facă mărturisirea de credinţă în măsura în care o pot face în acest moment al luptei*, conştienţi că scopul acestui

[20] Între timp au trecut şase ani.

demers este determinarea ierarhiei să ia o atitudine ortodoxă faţă de ecumenism, nu neapărat crearea unei naţiuni de nepomenitori, cum bine s-a exprimat un părinte nepomenitor, pentru care am un respect deosebit, chiar dacă nu îi împărtăşesc în multe puncte strategia de luptă antiecumenistă.

Din toate motivele enunţate mai sus, a venit momentul ca lupta contra ecumenismului să fie reorientată spre ţelul său iniţial: *convingerea ierarhilor români să revină la Ortodoxie, prin reevaluarea şi respingerea sinodului din Creta şi prin paşi concreţi pentru ieşirea BOR din CMB*. Este necesar ca mărturisitorii nepomenitori să abandoneze discursurile identitare şi să revenim cu toţii la problema de fond: ecumenismul.

Tema acestui articol mi-a fost inspirată de campania de informare a câtorva fraţi care au înţeles care trebuie să fie imperativul luptei în acest moment: trezirea conştiinţei celor ce nu au întrerupt încă pomenirea şi care trebuie să ia şi ei o poziţie faţă de erezia prezentă în Biserică: ecumenismul. În această adevărată călătorie misionară pe care au făcut-o prin toată ţara, s-au confruntat cu insistenţă cu câteva idei care le-au fost şi le sunt piatră de poticnire unor preoţi, monahi şi credincioşi, preocupaţi de erezia gravă semnată în Creta, dar neconvinşi de necesitatea sau oportunitatea întreruperii pomenirii.

Una dintre cele mai recurente teme a fost aceea a lui „nu este momentul acum”. Mulţi preoţi spun că, într-adevăr, la Creta s-a trădat credinţa, dar nu este momentul acum pentru întreruperea pomenirii. În această afirmaţie sunt încurajaţi şi de tulbu-

rările produse între cei care au întrerupt pomenirea şi care în ultima perioadă s-au poziţionat diferit unii faţă de alţii, dând posibilitatea Patriarhiei, prin oamenii săi infiltraţi (alţii decât cei ce au provocat disensiunile în rândul nepomenitorilor) să îi înspăimânte pe preoţi cu perspectiva căderii în schismă, în cazul întreruperii pomenirii. (Mărturisitorii care umblă prin ţară să trezească conştiinţele împotriva ereziei cretane au relatat că la Mănăstirea Pângăraţi din Neamţ au auzit una dintre cele mai halucinante afirmaţii ale unuia dintre conducătorii mănăstirii, care le-a spus că preferă să fie... înşelat de Biserică, decât să iasă în afara ei prin nepomenire, o viziune despre Biserică ce aduce aminte mai mult de cererile de iertare ale papei Ioan Paul al II-lea faţă de cei cărora papismul le-ar fi greşit în timpul celui de-al doilea război mondial decât de învăţătura ortodoxă, care spune că Biserica este infailibilă, deoarece Capul ei este Hristos, şi conducătorul ei prin istorie este Sfântul Duh, motiv pentru care nu poate greşi şi, cu atât mai mult, înşela pe cineva!!!)

Nu voi intra în argumentarea necesităţii întreruperii pomenirii, nici în cea a faptului că întreruperea pomenirii nu este schismă, ci este cea mai eficientă armă de luptă contra ereziei şi schismei. Am făcut aceste demonstraţii în anii trecuţi, iar argumentarea că nepomenirea nu este schismă a făcut-o cât se poate de bine şi părintele profesor Teodor Zisis, într-o carte tradusă în limba română anul acesta.

Voi face însă o referire la o convorbire pe care am avut-o cu mitropolitul Moldovei şi Bucovinei,

Înaltpreasfinţitul Teofan, în august 2016. La câteva zile după apariţia scrisorii preoţilor şi credincioşilor, prin care ceream mitropolitului Moldovei să îşi retragă semnătura de pe documentele din Creta şi să facă demersuri pentru condamnarea ecumenismului şi ieşirea BOR din CMB (nu şi întreruperea comuniunii cu ceilalţi membri ai sinodului sau cu celelalte Biserici, aşa cum cer acum „acriviştii" ultraradicali), am fost invitaţi la o întâlnire la Iaşi cu ierarhul. Am participat eu şi încă doi mireni, unul dintre ei cosemnatar al scrisorii. Cu acea ocazie, încercând să ne convingă să „luptăm din interiorul Bisericii" şi „să nu ieşim din Biserică" prin întreruperea pomenirii, înaltul ierarh moldav ne-a spus, citez din memorie: „Scri[e]ţi articole, cărţi, faceţi conferinţe, emisiuni, arătaţi lumii care sunt greşelile din Creta, dar nu întrerupeţi pomenirea!".

Din aceste cuvinte se desprind două aspecte esenţiale:

1. *Singurul lucru care îi mişcă şi îi îngrijorează pe ierarhii români este nepomenirea lor la sfintele slujbe.*

2. *Ierarhii par a nu fi deranjaţi defel de mărturisirea publică împotriva sinodului din Creta, atât timp cât nu este însoţit de nepomenire.*

Dacă prima constatare este sigură, cea de-a doua este relativă, mai ales după întreruperea pomenirii de către foarte mulţi preoţi din ţară.

Şi atunci, întrebarea se pune: Dacă nu este acum momentul întreruperii pomenirii ierarhului, *ce îi împiedică pe preoţii care se opun sinodului mincinos din Creta să facă mărturisirea publică*

împotriva acestuia, chiar dacă nu au întrerupt pomenirea, să spună credincioşilor public că sinodul a fost tâlhăresc, să spună că ecumenismul este erezia tuturor ereziilor, să ţină conferinţe, să adreseze scrisori ierarhilor, în care să îi roage să revizuiască decizia de adoptare a deciziilor din Creta, fără a-i ameninţa cu întreruperea pomenirii?

În condiţiile în care îngrijorarea celor care spun că nu este momentul acum pentru întreruperea pomenirii este motivată doar de frica de o posibilă cădere în schismă, nu de frica de repercusiunile pe care le poate avea mărturisirea dreptei credinţe, nu ar trebui să existe niciun motiv pentru a amâna mărturisirea publică a dreptei credinţe contra ecumenismului, chiar şi fără întreruperea pomenirii.

Preotul care îşi asumă mărturisirea publică fără a întrerupe pomenirea îşi asumă aceleaşi riscuri ca şi cel ce a întrerupt pomenirea deja, deoarece poate fi destituit din slujirea preoţească pentru contrazicerea publică a poziţiei oficiale a Bisericii, conform art. 39 din *RACDIJBOR*[21], în condiţiile în care ierarhii ar dori să recurgă la o atitudine dictatorială în BOR contra adevărului de credinţă, ceea ce ar avea consecinţe catastrofale pentru imaginea lor publică.

Preotul care amână mărturisirea dreptei credinţe de frica aplicării acelui articol din RACDIJBOR trebuie ajutat să înţeleagă că misiunea preoţească înseamnă de multe ori şi asumarea unor

[21] Regulamentul Autorităţilor Canonice Disciplinare şi al Instanţelor de Judecată ale Bisericii Ortodoxe Române.

riscuri, iar destituirea sa din slujirea clericală pentru că a spus adevărul în biserică ar fi şi mai necanonică şi mai agravantă pentru ierarhii români decât caterisirea preoţilor nepomenitori, împotriva cărora au putut manipula argumentul comiterii schismei, printr-o falsă interpretare a canoanelor. Ce ar putea spune însă în apărarea lor pentru că au caterisit un preot care îi pomeneşte, dar afirmă adevărul de credinţă împotriva minciunii ecumeniste? Cât de nedreaptă ar părea decizia lor şi ce consecinţe ar avea pentru conştiinţa celor ce ar vedea aşa ceva? Din acest motiv, *cred că ar fi puţin ierarhi care ar îndrăzni să pedepsească un preot care mărturiseşte împotriva ecumenismului fără a fi întrerupt pomenirea.*

Protopopiatele fac aproape săptămânal întâlniri cu preoţii. Este o ocazie extraordinară pentru ca preoţii să transforme discuţiile sterile despre numărul de lumânări vândute şi contribuţiile la catedrala mântuirii neamului în dezbateri serioase şi persistente pe tema sinodului din Creta, în care preoţii să le ceară protopopilor să le spună adevărul despre Creta şi să le prezinte îngrijorările înaintea ierarhilor. Acelaşi lucru îl pot face ieromonahii în sinaxele monahale, care se fac destul de frecvent.

Cercurile pastorale pot fi de asemenea un prilej foarte bun de discuţie între preoţi pe tema sinodului din Creta, ale cărui hotărâri trebuie dezbătute cu seriozitate, pe bazele teologice, nu propagandistice. Predicile sunt un excelent mod de a comunica poporului că sinodul din Creta este greşit şi că ei, preoţii, se desolidarizează de deciziile luate de ierarhii lor pe această temă.

În 2016, mulţi dintre membrii societăţii civile creştine, teologi, intelectuali, care nu au agreat întreruperea pomenirii au afirmat că lupta contra ecumenismului şi a sinodului din Creta trebuie dusă „din interiorul Bisericii" (deşi nepomenirea, făcută aşa cum trebuie, nu scoate pe nimeni din Biserică, conform canonului 15 I-II). Din păcate, după câteva memorii şi scrisori deschise, acea luptă s-a atenuat. Pentru ca să îi convingă pe ierarhi să se răzgândească în privinţa Cretei, lupta trebuie dusă constant, cu sau fără întreruperea pomenirii.

În consecinţă, cei ce se opun sinodului din Creta, dar nu pot sau nu vor să întrerupă încă pomenirea, *pot să îşi facă mărturisirea publică a dezacordului faţă de ecumenism*, în aşa fel încât poporul să fie informat corect cu privire la ce s-a întâmplat la sinodul mincinos de la Colimbari şi la pericolul ecumenismului pentru mântuire. Este un pas foarte important în angrenarea în lupta pentru păstrarea dreptei credinţe. *Dacă toţi preoţii ortodocşi români ar face presiuni în acest fel asupra ierarhilor, aceştia ar fi obligaţi să revizuiască decizia de acceptare a sinodului, măcar şi de frica faptului că mărturisitorii încă pomenitori de astăzi ar putea deveni mărturisitorii nepomenitori de mâine.*

Aşa cum întreruperea pomenirii este o datorie morală a oricărui preot care îl aude pe episcopul său predicând o erezie (nu şi o obligaţie juridico-canonică, potrivit canonului 15 I-II, decât după condamnarea ierarhului de către sinod ca eretic şi scoaterea sa în afara Bisericii, conform canonului 4 de la sinodul al III-lea ecumenic), *mărturisirea*

publică a dreptei credinţe, chiar dacă nu este însoţită imediat de întreruperea pomenirii, este o datorie a oricărui preot şi a oricărui credincios în faţa ereziei. Când erezia este prezentă în toată Biserica Ortodoxă, nu doar în cea din România, de aproape o sută de ani, cum poate un preot rămâne nepăsător la aceasta, fără a lua nicio măsură de protejare a turmei, amăgindu-se cu ideea că nu este atât de grav, „că nu s-a schimbat nimic", că „nu s-a ajuns la potir", că nu îşi poate lăsa copii pe drumuri etc.? Este adevărat că „nu este momentul acum" pentru întreruperea pomenirii, pentru că momentul era în urmă cu zeci de ani, de pe vremea când o întrerupea Sfântul Paisie Aghioritul, când ecumenismul nu îşi făcuse generaţii de preoţi şi arhierei fideli şi nu schimbase mintea credincioşilor ortodocşi în aşa fel încât să accepte ideologia sa fără prea mare opoziţie.

Ca unul dintre cei ce au rămas pe calea echilibrată a mărturisirii prin nepomenire a dreptei credinţe contra ecumenismului, evitând, cu ajutorul lui Dumnezeu, căderea în vreo latură schismatică, cred că sunt în asentimentul celorlalţi mărturisitori nepomenitori echilibraţi când afirm deschiderea noastră faţă de colaborarea cu toţi preoţii şi credincioşii Bisericii noastre pe diverse proiecte care să conducă la convingerea ierarhilor noştri să se comporte ca nişte părinţi ai poporului dreptcredincios şi să ia măsurile ce se impun pentru readucerea păcii şi dreptei credinţe în toată Biserica (scrisori deschise, conferinţe, studii, cărţi, campanii de informare, emisiuni radio-tv etc.). Rămânem în nepomenire şi continuăm lupta ca nepomenitori, deoarece aceasta

este arma cea mai eficientă de luptă contra ereziei, dar suntem gata să îi sprijinim cum putem (chiar şi cu o simplă încurajare de a începe lupta) pe toţi cei ce doresc să mărturisească public dreapta credinţă împotriva ecumenismului fără a întrerupe încă pomenirea. Cei ce doresc să o facă pe cont propriu, fără implicarea noastră, pot să o facă liniştit, dar să o facă de aşa manieră încât ecourile ei să fie la fel de puternice pe cât au fost cele ale întreruperii pomenirii. Numai aşa mărturisirea lor va fi auzită de ierarhii ecumenişti.

A spune că nu este momentul întreruperii pomenirii acum şi a nu mai face nimic din acest motiv pentru mărturisirea credinţei este o formă de părtăşie la erezie, care îl face vinovat înaintea lui Dumnezeu pe creştinul sau preotul care rămâne indiferent pentru indiferenţa sau laşitatea sa.

Preoţii şi credincioşii care doresc să întrerupă pomenirea trebuie, la rândul lor, să fie foarte atenţi şi să procedeze corect, pentru a nu cădea în latura schismatică în care au căzut unii dintre nepomenitori. Pomenirea trebuie întreruptă pentru apărarea dreptei credinţe, nu pentru orgolii personale sau dorinţa de răfuială cu arhiereii sau de afirmare publică. *Chiar dacă unii au deraiat de la exigenţele canonului care reglementează până unde trebuie mers în această luptă, alţii au rămas în interiorul graniţelor acestui canon, arătând că se poate întrerupe pomenirea fără pericol şi că aceasta continuă să fie, cel puţin faţă de ierarhii români, cea mai eficientă metodă de a-i determina să asculte glasul poporului credincios.*

Disensiunile interne dintre nepomenitori au ajutat la cristalizarea poziţiilor fiecăruia, fiind o amară, dar utilă pedagogie pentru toţi cei implicaţi, în condiţiile în care în Biserica noastră românească întreruperea pomenirii este o acţiune de pionierat, ea nemaifiind făcută niciodată în istorie. Odată lămurite lucrurile şi învăţate lecţiile pe care greşelile făcute ni le-au predat, lupta continuă cu cei rămaşi. Acestei lupte se cuvine să se adauge toţi credincioşii Bisericii, după puterea şi măsura fiecăruia, care doresc ca Ortodoxia să triumfe împotriva ereziei.

Mihai-Silviu Chirilă,
în *Mărturisirea Ortodoxă*,
4 octombrie 2018

Συμφωνώ ἀπολύτως μέ τίς θέσεις τοῦ
κεκοιμένου τῶν βουλομένων ἀδελφῶν
καί ὑπογράφω μέ πλήρη χαρά
Πρωτοσύγκελος - Καθηγητής

† Θεόδωρος Ζήσης